

KOMMUNISTISK POLITIK

Fotografi gennem et skudhul af israelske besættelsesstyrker i en palæstinensisk flygtningelejr foran grafitti: Resistance is not terrorism

Modstand er ikke terror!

Nr. 14

6. årg.

2002

20. juli -

2. august

Støttepris 12 kr.

TEMA: DEN GUDDOMMELIGE KAPITALISME

- Usynlig, men mærkbar s. 2 ● En plan for total palæstinensisk underkastelse s. 3 ●
- Hemmelige statsgodkendte terrorgrupper til 99 s. 4 ● Ny regeringsfidus s. 5 ●
- Sommerlejr Fyn 2002 s. 6 ● Barskere forhold for arbejdsløse s. 8 ●
- EUs ny terrorliste s. 10 ● Mig bestemme s. 11 ● Jan Wilsberg: 3 norske digte s. 12 ●
- Fattigdom og Aids s.14 ● Den guddommelige kapitalisme s. 16 ●
- Filmmanden Ib Makwarth s. 19 ● Situationens alvor s. 20 ●
- Debat s. 22 ● Aristokrater og tæger

Usynlig, men mærkbar

Antallet af dårlige betalere registreret i Ribers og andre gældsregistre er voldsomt stigende. Det er et sikkert tegn på at danskerne har usædvanligt ondt i privatøkonomien – og det er igen et tegn på, at den økonomiske krise, som også har ramt Danmark med massefyringer og virksomhedslukninger – tilmed af hele byer som i forbindelse med A.P. Møllers lukning af Stålvalseværket i Frederiksværk – for alvor er begyndt at bide. Fogh-regeringens politik for udrensning af offentligt ansatte gør den ekstra mærkbar.

Men officielt er krisen der ikke. Man hører ikke om den i medierne. Og hvis den endelig er der (når nye panikker ryster aktiemarkedene), er den ikke alvorlig. Højest et kortvarigt og forbigående onde.

Økonomien er sund. Ikke mindst den amerikanske. Det har vi Bushs ord for. Og hans centralbankchef Greenspans. Og dermed er verdensøkonomien sund. Og den danske er særdeles sund. Det har vi Foghs ord for.

Euro'en er usædvanlig sund. Kapitalflugten fra USA og den manglende investeringslyst har ført til en svækkelse af den amerikanske dollar og til en styrkelse af euro'en, så de nu næsten koster lige meget. Dermed ligger euro'en kun godt 10 procent under værdien ved lanceringen for tre år siden.

Den styrkede euro er angiveligt blevet enormt populær blandt danskerne, selvom deres privatøkonomi ikke har fået det bedre. Den ene lederskribent efter den anden kan fortælle, at danskerne har fået gigantiske tømmermænd og en bloc fortryder vores Nej til euroen og ja til bevarelse af kronen ved den seneste folkeafstemning. Det er nærmest et folkekrav at få en omafstemning – hvis man skal tro medierne.

De samme medier har meget mindre travlt med at beskæftige sig med, hvad den store møntombytning på en betydelig del af kontinentet egentlig har betydet: gennemsnitlige prisstigninger i Euroområdet på omkring 10 pct. Det er lige akkurat blevet rapporteret, at danskernes charterferier i snit er blevet 20 procent dyrere i euro-land, hvor der tælles opad med særdeles rund hånd.

Måske skulle et kommende afstemningstema være: *Ja eller nej til 10-20 pct. prisstigninger uden kompensation?*

KOMMUNISTISK POLITIK

Den danske regering – der nu udøver formandskabet i EU – har en vane med at vente på signaler fra USA. Kommer der ingen signaler, vil man heller ikke kunne høre ekko'et.

Men nu er der kommet et klart og tydeligt signal: Der er ingen økonomiske problemer. Næsten ingen, i al fald. Under en kongreshøring fortalte nationalbankdirektør Greenspan at til trods for uroen på aktiemarkedet er amerikansk økonomi fundamentalt sund, og at den er på vej mod fuld genopretning.

Alligevel vil recessionens eftervirkninger stadig kunne mærkes et stykke tid endnu, og derfor har nationalbanken ingen planer om at hæve renten, før økonomien viser mere entydige tegn på fremgang.

- Effekterne af de seneste vanskeligheder vil blive hængende lidt endnu, men når de aftager – og forudsat at der ikke kommer flere chok – er amerikansk økonomi klar til at genoptage et mønster af fortsat vækst, fortalte den tidligere så tilbedte økonomiske superguru.

Kapitalejerne er imidlertid ikke så nemme at berolige efter at enorme formuer er blevet spillet væk på børserne, da det viste sig at det store økonomiske eventyr i Clinton-årene fik en ende, og at det i øvrigt i vidt omfang var bygget på vildt overdreven optimisme og falske tal fra direktionskontorerne, som har vist sig fulde af kriminelle med milliardgager.

Der er mindst lige så mange tegn, der tyder på en fortsat uddybning af krisen i den amerikanske økonomi, som på det modsatte.

En ting, der i al fald står fast i forbindelse med den nuværende krise, er, at den europæiske økonomi med den fælles valuta euro'en ikke fungerer som verdensøkonomiens ny lokomotiv. Kun den amerikanske spiller denne rolle. Investeringerne er ikke simpelthen blevet flyttet fra USA til Europa, hvis aktiebørser har oplevet de samme nedture til niveauet fra midten af 90'erne som de amerikanske.

Rystelserne fra den amerikanske krise vil gøre sig gældende i hele EU – og i Fogh-Danmark – usynlige, uhørlige – men særdeles mærkbare, og i lang tid fremover.

Redaktionen 17. juli 2002

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTISKE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Willemoesgade 58 E,
2100 København Ø.
Tlf. 35 43 49 50.
Fax 35 43 49 59.
e-mail:
apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Hverdage 15 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's Homepage:
home8.inet.tele.dk/oktober
APK's Homepage/
Netavisen:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.
År (26 nr.) 300 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 26. juli 2002

En plan for total palæstinensisk underkastelse

Mens Israel uhæmmet får lov til at fortsætte undertrykkelsen af og gengældelsesaktionerne mod den besatte palæstinensiske befolkning, kræver Bush den nuværende palæstinensiske ledelse med Arafat i spidsen fjernet og erstattet med ledere, som besættelsesmagten og USA finder acceptable.

Den israelske genbesættelse af de palæstinensiske områder har ikke bare fået grønt lys men åben og udtalt støtte fra USA – og er ikke blevet mødt med protester fra EU under det danske formandskab:

"Opgiv den væbnede kamp mod den israelske besættelsesmagt og vælg en ny palæstinensisk ledelse, som besættelsesmagten Israel vil acceptere som forhandlingspartner i forbindelse med oprettelsen af en såkaldt palæstinensisk stat." Sådan lyder budskabet fra Det Hvide Hus.

Med andre ord: palæstinenserne skal vælge en underdanig "quislingledelse", der er parat til at gå med til oprettelsen af staten Palæstina som "bantustan" under fortsat israelsk overherredømme, økonomisk som militært.

Arafat skal træde tilbage og dermed bane vejen for "mere forsonlige" repræsentanter for palæstinenserne, folk, der ikke har nogen tilknytning til det palæstinensiske folks retfærdige og legitime kamp imod besættelsesmagten, som over en kam stemples som terror. Selvstyret og dets institutioner skal 'genopbygges' af amerikanske og udenlandske vejledere.

Det palæstinensiske folk skal nedlægge våbnene og acceptere en løsning, som på ingen måde indfrier deres ønsker om en selvstændig, uafhængig og levedygtig palæstinensisk stat. Først da kan der blive tale om israelsk tilbagetrækning fra de besatte områder og opgivelse af nye bosættelser. Omvendt er der *ingen krav om et umiddelbart stop for den brutale israelske undertrykkelse af og massakrer mod den palæstinensiske befolkning.*

Sådan var situationen, da den såkald-

te 'Kvartet' af USA, EU, FN og Rusland mødtes i New York til drøftelse af en 'Mellemøsten-løsning'. Og sådan er situationen stadig. Det meddeles, at de tre imperialistmagter og den internationale organisation ikke er helt enige om personspørgsmålet Arafat, men vil 'acceptere' oprettelsen af en palæstinensisk stat i løbet af tre år, såfremt der indledes en 'demokratiserings-' og 'reform'-proces efter den ovenfor skitserede amerikansk-israelske plan.

Personspørgsmålet Arafat er et sekundært spørgsmål. Det kan 'løses' ved at anbringe ham på en nominel 'æres'-post uden indflydelse på den politiske proces.

Den israelske besættelsesmagts ter-

KOMMENTAR

ror imod den palæstinensiske befolkning beskrives fortsat som en forsvarskamp mod palæstinensisk terror i form af selvmordsbomberne. Uden at intifadaen er bragt til ophør fra palæstinensisk side, og palæstinenserne har "valgt" sig en ny ledelse, ingen 'internationalt støttet' fredsproces.

Efter aftale med USA genbesatte den israelske hær i slutningen af juni de palæstinensiske selvstyremråder og fortsatte den massive terror mod palæstinenserne – indbefattet mord på gravide kvinder og børn.

I modsætning til hvad der var tilfældet ved den første store invasion i april er denne besættelse ikke blevet mødt med store protester fra det internationale samfund, der endnu engang

tier til de israelske overtrædelser af alle internationale konventioner, indbefattet FN-resoluitioner og Geneveerklæringen.

Amnesty International er også rykket ud til undsætning for USA og Israel ved for første gang nogensinde at udsende en fordømmelse, der ikke retter sig mod en regeringsmagt. Amnesty kræver et ophør af de palæstinensiske selvmordsattentater mod civile, som betegnes som 'forbryderiske'.

Det er en overflødig og upassende erklæring – og i praksis en støtte til den amerikansk-israelske aggression. Det er at fortælle ofret for en til tænderne bevæbnet røver, at han skal lade være med at forsvare sig med de midler, han har til rådighed.

En besat nation har ret til at forsvare sig mod aggression. Punktum.

Den israelske besættelse må ophøre, de ulovlige bosættelser fjernes. Det er og må være det ufravigelige krav til enhver reel proces – og den eneste, der er i overensstemmelse med international lov og ret.

Det danske EU-formandskab har heller ikke protesteret mod den israelske genbesættelse. I stedet blev den israelske udenrigsminister, socialdemokraten Shimon Peres inviteret til København.

- Vi har store forventninger til det danske EU-formandskab, og vi ser gerne, at Europa får en vigtig rolle med at hjælpe med at genskabe freden, sagde Shimon Peres til pressen efter sit møde med udenrigsminister Per Stig Møller.

Per Stig Møller lancerede under stor opmærksomhed 'EU's fredsplan', der var forhåndskordineret med USA, som ligesom Israel har store forventninger til det danske EU-formandskabs 'ubrydelige loyalitet' over for Bush-administrationen og dens såkaldte 'krig mod terror'.

Nu er 'EU's fredsplan' blevet til Kvartetens – men det er stadig den samme: Det er stadig USA's og Israels. Det er stadig en plan for at slavebinde det palæstinensiske folk. -lv

Hemmelige statsgodkendte terrorgrupper til 1999

Helt frem til slutningen af 90'erne eksisterede et hemmeligt, statsstøttet og godkendt terrornetværk, Firmaet (officielt betegnet "efterretningsnetværk"), som var klar til at blive sat ind mod den danske befolkning og rådede over et stort lager af sprængstoffer, maskinpistoler og håndgranater og en liste over angrebsmål i Danmark.

Det "private efterretningsnetværk", der også går under betegnelsen "Stay Behind" (og 'Gladio'), blev i al hemmelighed oprettet og godkendt af den danske regering efter 2. verdenskrig (hvornår den statslige godkendelse præcist blev truffet, er endnu ikke afsløret) og eksisterede faktisk helt frem til år 2000.

Først da blev det nedlagt - på initiativ af tidligere forsvarsminister Hans Hækkerup. Det sidste fremgår af hans nys udkomne erindringsbog.

Der blev, ifølge det hidtil kendte, oprettet imellem 10 og 12 terrorgrupper med i alt op imod 200 mand. Grupperne var parate til, hvis Danmark skulle blive invaderet af Sovjetunionen eller dets allierede, at gå i aktion med

Frøslevlejren: Under besættelsen internedes danske kommunister og modstandsfolk i denne koncentrationslejr. Stay Behind netværket havde frem til 1999 til opgave at tilintetgøre politisk opposition under krig.

det formål at bekæmpe de danske kommunister og venstreorienterede og - hvis man skønnede, at det var nødvendigt - slå dem ihjel.

Der var tale om deciderede bevæbnede terrorgrupper, der i tilfælde af krig ville blive sat ind mod dele af befolkningen. Grupper, der (i det mindste i 1960'erne) rådede over et stort lager af sprængstoffer, maskinpistoler, håndgranater og lister over angrebsmål i Danmark.

Det fremgår af de konkrete oplys-

ninger, som en af lederne af det danske Stay-Behind-terrornetværk, Niels Frommel, af en eller anden grund nu har spyttet ud med i en række samtaler med historikeren Steen Andersen. Dele af samtalerne er blevet offentliggjort i Weekendavisen.

Kommunistisk Politik har i en række artikler - bl.a. *Stay Behind: Den ufortalte historie* (KP24, 2000) - behandlet disse grupper, som altså eksisterede i meget længere tid end tidligere antaget, nemlig næsten et årti efter Murens fald.

Hver elev sin computer?

Regeringens krav om, at skolerne skal sikre hver elev i tredje og fjerde klasse en computer, mødes af skarp kritik fra både lærere og elever. Man frygter, at milliardinvesteringerne i indkøb af computere som følge af skolernes i forvejen stramme økonomiske forhold vil gå ud over en række andre stærkt forsømte områder såsom indkøb af nye lærebøger, vedligeholdelse af skolerne m.v.

Behovet for indkøb af nye almindelige undervisningsmidler er voldsom oven på års udsultning af folkeskolen, herunder ikke mindst af nye bøger til erstatning for gamle, efterhånden totalt nedslidte bøger. Undervisningsminister Ulla Tørnæs bør derfor nøje overveje, hvordan computerne skal indgå i undervisningen, og hvad børnene skal lære, før skolerne tvinges til at bruge

milliarder på indkøb af nye computere, mener Formanden for det pædagogiske udvalg i Danmarks Lærerforening.

Med de stramme økonomiske rammer, som regeringen har fastlagt for kommunerne, frygter man, at en så ensidig satsning på computere simpelthen ikke vil undgå at få alvorlige konsekvenser inden for andre områder. Der er intet galt i at styrke IT-undervisningen, men det må ikke ske på bekostning af den øvrige undervisning, på vedligeholdelsen af skolerne, osv., advarer man.

En advarsel, der støttes af eleverne. Ifølge formanden for Danmarks Elevorganisation bør man nøjes med at sikre alle adgang til en computer samt opdatering af lærerne i brugen af IT. Det er ikke selve brugen af computere og styrket undervisning i IT, man pro-

tester mod. Det er udsigten til yderligere udsultning af folkeskolen i øvrigt, da man af gode grunde frygter for, at de nødvendige midler til at opfylde regeringens målsætninger ikke vil blive bevilget ekstra til folkeskolen.

Om der afsættes tilstrækkeligt med midler på Finanslov 2003 til storindkøb samt vedligeholdelse af computere, vil regeringen ikke røbe noget om endnu. Men lærernes formand Anni Herfort Andersen frygter, at der igen kun vil blive tale om flotte hensigtserklæringer om kvalitetsløft, uden at pengene følger med, da skattestoppet skal som bekendt overholdes. Helt som da regeringen senest besluttede at indføre flere undervisningstimer uden at bevilge de nødvendige penge.

Ny regeringsfidus: Komite til sikring af "sociale rettigheder"

Fogh-regeringen skærper alle sociale problemer i hastigt tempo. Men man kan altid nedsætte en kommission, der kan dække over hvem der er ansvarlig for velfærdsnedbrydningen.

Mens nedbrydningen af de sidste rester af den danske velfærd fortsætter, vil højre-regeringen som et figenblad for den brutale, EU-inspirerede nedskæringspolitik oprette en ny komite, hvis formål efter sigende skal være at sikre, at borgerne får den behandling, som de (endnu) har krav på.

At det danske velfærdssamfund er en saga blot, og at regeringen fører en asocial, arbejderfjendsk politik, så det klodser, med alvorlige konsekvenser ikke mindst for de svageste i samfundet, det er sorte kendsgerninger, som skal skjules under et tykt lag fernis.

Regeringens image skal skønmales.

Til det formål har den konservative socialminister, Henriette Kjær, der ynder at fremstille sig selv som socialt ansvarsbevidst, fremsat forslag om at oprette en social retssikkerhedskomite, som skal gøre reglerne på det sociale område lettere at gennemskue og forstå og dermed sikre, at alle får den hjælp, som de har krav på.

Som socialministeren begrunder sit forslag:

- Folks tillid til systemet er ved at skride. Det kan jeg ikke leve med. Derfor skal vi gennemgå hele det sociale område ud fra brugerens synsvinkel for at se, om de mennesker, der benytter systemet, har den optimale retssikkerhed.

Med andre ord: Hvis eller måske rettere når folk fremover får afslag på hjælp eller får deres hjælp skåret ned, skal de kunne forstå hvorfor. Ellers opfattes systemet blot som uretfærdigt. Og der må ikke ske det samme inden for socialområdet som inden for sundhedsområdet, hvor folk er begyndt at tegne private sygeforsikringer, mener socialministeren.

Kjær?

Ifølge lektor i teorier om sociale problemer Morten Ejrnæs fra Aalborg Universitet er der behov for at sætte fokus på den sociale retssikkerhed. Han mener, at der ikke hersker nogen tvivl om, at der finder helt usaglig forskelsbehandling af sociale sager sted. Det rammer især de svageste, der ikke har overskud til at formulere klager over de sociale myndigheder, så der er en chance for, at de bliver hørt/taget til efterretning.

Han advarer dog om, at man "risikerer, at komiteen blot vil legitimere systemet. Det er vigtigt, at den fører til reelle forbedringer for de svageste".

Private på spring

Hjørring-Brønderslev Sygehus Nogle hospitaler skal privatiseres - og Fogh-regeringen planlægger at gøre alle sygehuse til selvejende institutioner.

Den amtslige nedskæringsbølge til efteråret vil betyde lukningen af en lang række mindre sygehuse. En situation, som pengegriske private selskaber for længst har stillet sig i kø for at

udnytte. Planerne om at opkøbe og derefter forvandle en lang række af de mindre sygehuse til privathospitaler er langt fremme. Man venter nu blot på amternes dødsdomme over de offentlige sygehuse.

Ikke mindst virksomhederne inden for pensions-, forsikrings- og servicebranchen ser frem til at tjene guld på at tegne sygdomsforsikringer samt udføre operationer/tilbyde sundhedsydelse. Som f. eks Plus Forsikring, der

nyligt har opkøbt aktiemajoriteten i Skorping Privathospital og har givet sit bud på det lukningstruede Bogense Sygehus. Målet er at blive landsdækkende på sygehusforsikringer og til-

bud af sundhedsydelse.

En række af de større pensions- og forsikringsselskaber ønsker imidlertid ikke selv at stå som ejerne af privathospitaler. De vil nøjes med aktivt at hjælpe andre firmaer i gang og på den måde være med til at skumme fløden ved privatiseringen af det danske sundhedsvæsen.

Vestsjællands, Sønderjyllands og Fyns Amt er ved at hvæsse slagtekniven inden for sygehusområdet i forbindelse med vedtagelsen af de kommende amtslige budgetter til efteråret. Dødsdommen over en række af de små sygehuse (der senere genopstår som private sygehuse) er nært forestående. I Frederiksborg Amt er Hørsholm Sygehus sat til salg. Det skandaleramte ISS har meldt sig som potenti- el køber.

APK og den globale udfordring

Palæstinensisk - Dansk kultursamarbejde

En uge på Bogense efterskole, nær vand, smuk natur, med herlige udflugtsmål som det ubeboede Æbelø: Rammerne kunne ikke være bedre for APKs sommerlejr (som delte den med DKU-lejren).

Det hele garneret med fællessang og revolutionære musikgrupper – fra et palæstinensisk orkester til børnekoncert og et husorkester, der styrede hjemmevant rundt i både røde sangbøger og det sidste hundrede års visekunst.

Samværet er vigtigt, at træffe gamle og nye kammerater – men det bindes sammen af et fælles formål: at blive bedre til at orientere sig i den klassekamp, der foregår stadig mere skærpet både hjemme og internationalt. Selvom de borgerlige medier hævder, at begrebet er gammeldags, så er borgerskabet og dets stat særdeles velbevandrede i

klassekampens praksis – for at undertrykke protester og modstand mod krig, reaktion og nedskæringer.

Store temaer dominerede diskussionerne: 11. september, den amerikanskledte krig mod terror og dens konsekvenser. På verdensplan og i Danmark. Et dybtgående oplæg om Palæstina, Israel og Mellemøsten fra herboende palæstinensere på lejrens første dag slog tonen og den internationalistiske holdning på lejren an.

Fogh-regeringen og dens forstærkede angreb på de arbejdende, de arbejdsløse, ungdommen, indvandrere og flygtninge: Hvordan skabes DEN STORE ENHED - på klassekampens grund?

Hvordan hjælper vi Fogh til fiasko for det danske EU-formandskab?

Og hvordan styrkes det kommunistiske parti og den revolutionære bevæ-

Naser Alsehli: Intifadaen bringes ikke til ophør af statsterror

gelse? Hvordan udformes et reelt alternativ til den 'venstrefløj', som uselvstændigt trasker i halen på Socialdemokratiet og savner et program for fremtidens socialistiske Danmark?

De personlige erfaringer fra deltagerne fra deres dagligdag, deres arbejde, deres børns virkelighed, tegnede et helt andet billede end det, der trækkes op i medierne: Det virkelige Danmark, med dets problemer, kampe og forhåbninger. Noget man ikke får andre steder – og som gør, vi kommer igen næste år.

"Spice Girls" klar til turnering.

Kædedans på lejren.

DKU og den røde tråd

I hele verden er almindelige mennesker under angreb – og heller ikke Danmark går ramt forbi: Mens militærbudgetterne og direktørlønningerne stiger, skæres de sidste rester af "velfærd" væk.

Men som folk over hele verden har vist er der en grænse!

I Palæstina går flere og flere aktivt ind i kampen for en fri, selvstændig stat – og ikke bare palæstinensere – også israelere.

I Filippinerne og Nepal kæmper folkene for fred og frihed.

I Argentina er der snart ikke flere præsidenter der kan væltes af befolkningens krav om mad og arbejde.

I Italien har millioner demonstreret mod en regering der giver dårlige minder om Francos fascisme.

Og i Danmark har vi set de største – og bredeste - demonstrationer i årtier. ... men det er ikke nok.

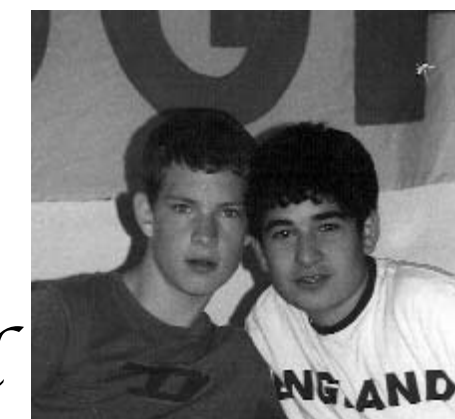
Derfor mødtes gamle DKUere og nye og folk som er på vej til at organisere sig under bagende sol og skyfri himmel på årets sommerlejr til sang, dans, teater, sport, fest og diskussioner.

Flere må drages ind i kampen mod kapitalismen – og for socialismen.

Demonstrationer alene gør det ikke. I Danmark og resten af verden opruster politi og militær. Hvordan kan vi kæmpe mod det – og sejre?

Hvad er DKUs opgaver i et efterår med EU-formandskab, topmøder og skræmmekampanjer, med mer terror-krig og med nye angreb på de unge i arbejde og uden og på de uddannelsessøgende – med planlagte universitets-, gymnasium- og folkeskole-'reformer' ...

Sommerlejren kom hele vejen rundt ... men med en rød tråd i det hele

Deltagere på DKU-lejren

Backgammon

Fodbold

DKU genoptog en engelsk arbejder-teater tradition:

Nedslag der hvor folk nu er - i parvist rimede vers.

*Et eventyr fra gamle dage
En fortælling om stærke og
og svage*

EU: Barskere forhold for arbejdsløse

Det danske formandskab for EU giver anledning til profilering af to forskellige retninger for udnyttelsen af den europæiske arbejderklasse. Poul Nyrup Rasmussen hævder, at Socialdemokratiet og dets ligesindede i EU vil skabe flere arbejdspladser. Regeringen mener, at EU er for ambitiøs.

Han var manden, der omstødte det danske folks nej til EU i 1992 til et Ja.

Han var manden, der efterfølgende undergravede de 4 forbehold, som omgjorde et Nej til et Ja.

Han var manden bag dansk tiltrædelse af Amsterdamtraktaten i 1998, der blandt andet gjaldt en officiel job- og uddannelsesmålsætning.

Han var også manden, der som dansk statsminister tiltrådte Lissabontopmødet i 2000, som gjorde det krysstaltklart, at EU på sigt ville tage kampen op med USA som superstormagt. Midlet skulle være den mest effektive udnyttelse af den interne arbejdskraft.

Poul Nyrup Rasmussen er manden.

På mange måder kan man sige, at

han allerede har gjort arbejdet. Ikke kun i EU-regi, men i særdeleshed på den hjemlige front. Det var hans arbejdsministre, som reducerede dagpengereetten fra 7 til 1 år. Det var hans regering, der greb ind i storkonflikten i 1998. Det var hans regering og arbejdsmarkedsministre, der fodrede den ny regering med mange ideer til deres arbejdsmarkedspolitik. Det var hans regering, der indførte "unge"-ordningen, der betød, at unge under 25 år efter et halvt års arbejdsløshed kun har krav på halvdelen af dagpengesatsen. VK-regeringen har grebet ideen og udvidet den til alle under 30 år. Det kan man ikke fortænke dem i. Socialdemokratiets argument var, at det ville få de unge til at finde arbejde, så hvorfor ikke også gavne de 25-30 årige? Man kan spørge sig selv om, hvorfor det ikke skal gælde alle.

Det er da heller ikke på det spørgsmål, Poul Nyrup slår sig op lige nu. Det handler om, at regeringens beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen opponerer mod de målinger af den officielle arbejdsløshed, som Lissabontopmødet fandt frem til. Den socialdemokratiske regering har nemlig gjort sit beskidte arbejde med at sminke disse tal ved at overføre titusinder af arbejdsløse til offentlig forsørgelse.

EU kræver nu, at de samme mennesker på overførselsindkomst føres tilba-

Fra "Slavekampagnen" mod tvangsaktivering under den socialdemokratiske Nyrup-regering

ge på arbejdsmarkedet som slavearbejdskraft uden overenskomstmæssige rettigheder. Løn- og arbejdsforhold er en saga blot. De skal arbejde for deres offentlige forsørgelse og dermed fungere som løntrykkere.

Det har Nyrup bifaldet på Lissabonmødet. Det bifalder VK-regeringen, men målingen af resultater skal være lige så liberal som regeringens politik.

Der eksisterer ingen uenighed om, at EU skal være en stormagt, der kan tage konkurrencen op med USA. Det skal blandt andet ske på baggrund af den mest effektive udnyttelse af hjemmefrontens arbejdskraft. -gri

Nyt dagpengeangreb undervejs

Højre-regeringen lægger sammen med vennerne i Dansk Arbejdsgiverforening op til at beskære eller helt afskaffe de nyuddannedes muligheder for at få understøttelse, hvis de ikke med det samme efter endt uddannelse får arbejde inden for deres uddannelsesområde.

Det nye angreb på dagpengereetten vil årligt ramme 30.000 nyuddannede unge, der fremover ikke vil være berettiget til at modtage arbejdsløshedsunderstøttelse, den såkaldte dimittendsats på 82 pct. af dagpengesatsen, hvis de ikke kan få arbejde straks efter

endt uddannelse. Selve vedtagelsen synes at være en ren formalitet, da højre-regeringen og arbejdsgiverne har forhandlet angrebet på plads.

Bonkammeraterne i højre-regeringen og Dansk Arbejdsgiverforening er fuldstændigt enige om det efter sigende nødvendige angreb på dagpengene. Som med én mund beskylder man de nyuddannede for at misbruge retten til at modtage dagpenge. De ifølge bonkammeraterne forholdsvis høje ydelser motiverer simpelthen ikke de nyuddannede i til at få sig et arbejde, lyder begrundelsen for det fælles forslag.

De dvaske nyuddannede skal piskes

i arbejde via smadring af deres økonomiske forhold. Uanset om der reelt er mulighed for at få et arbejde inden for deres uddannelsesområde med dags varsel, hvilket ofte ikke er tilfældet, skal retten til dagpenge skrottes - eller i det mindste dimittendsatsen sænkes til 70 pct. af dagpengeniveauet.

Det nye angreb på dagpengereetten er blevet mødt af kraftig kritik fra fagbevægelsen. Ole Per Front, der er formand for Ingeniørforeningen i Danmark, kalder forslaget letkøbt og populistisk: "Vi har en gruppe højtuddannede, som bruger fire til seks år på at

Overenskomst til avisbudene

Avisbudenes stærke sammenhold og andre faggruppers solidaritet sikrede avisbudene en ny overenskomst, hvorfor de genoptog arbejdet den 1. juli.

Det var "Det Berlingske Officin" og "Politikens Hus", som var de virkelige bagmænd bag konflikten. De to store bladhusene, som var hovedejere af Bladkompagniet, der distribuerede deres morgenaviser til abonnenterne, besluttede for snart et år siden, at Bladkompagniet skulle opdeles i 12 mindre firmaer, der hver især var bundet til bladhusene. Det skulle løse Bladkompagniet - og de nye firmaer - fra deres overenskomst.

Avisbudene, der dækker omdelingen af 160.000 morgenaviser til abonnenter i Storkøbenhavn, valgte at tage kampen op. Forhandlingerne brød sammen og Forligsinstitutionen blev inddraget - og den varslede strejke blev udsat uden resultat.

Bladhusene valgte at forsøge at knække budene gennem konflikt, hvor de benyttede sig af illegal arbejdskraft som strejkebrydere. Det skulle vise sig, at avisbudenes sammenhold og solidariteten var større, end bladhusene havde forventet.

Avisbudene tog ikke på ferie eller i kolonihavehus. De organiserede demonstrationer og overvågning af den illegale udbringning af aviser. På bladhusene nedlagde pakkerarbejderne arbejdet i solidaritet, så Berlingske

Tidende og Politiken slet ikke udkom i en uges tid.

Da alvoren gik op for bladhusene, som samtidigt overlod det storkøbenhavnske marked til konkurrenten Jyllands Posten, måtte de via Danske Dagblades Forenings Forhandlingsorganisation (DDFF) fatte og spidse pennen - og skrive under på en ny overenskomst.

Ifølge budenes fagforening - Lager & Handel i København - betyder den ny overenskomst, at alle bude bibeholder deres løn. Tillids- og sikkerhedsrepræsentanterne er sikret, samt andre forbedringer eller sikringer af nuværende løn- og arbejdsforhold.

Omkring 2/3 af avisbudene stemte, hvilket er et relativt flot resultat, da budenes arbejdsforhold er meget individualiseret. Af de afgivne stemmer stemte knap 70 pct. Ja, mens godt 30 pct. stemte Nej.

Den relative store nej-pct. skyldes, at den ny overenskomst indebærer et nyt system til tidsfastsættelse af avisruterne. Systemet kan betyde en forringelse af det nuværende arbejdstempo, som i forvejen er hårdt nok for de natlige "trappesteppere".

Alle ruter og distrikter skal måles op i uge 38, hvorefter det vil vise sig om overenskomsten indeholder besparelser for bladhusene.

-gri

uddanne sig. Det vigtigste må være, at vi får brugt deres evner og viden."

Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd samt Akademikernes Centralorganisation afviser beskyldningerne imod de nyuddannede for ikke at ville arbejde. Der er rigeligt med incitamenter til at søge arbejde for de nyuddannede. Som nyansat ingeniør får du en løn, der er over dobbelt så høj som dimittendsatsen. Mange mister også deres kollegieværelse efter endt uddannelse og skal finde sig en lejlighed eller har måske planer om at stifte familie, fastslår Ole Per Front.

Så de økonomiske incitamenter for at søge arbejde er i allerhøjeste grad til stede, hvorimod der ikke er nogen som

helst garanti for at der er arbejde at få med det samme, man taget sin uddannelse. Der vil blot blive endnu flere nyuddannede, der tvinges til at opgive at bruge deres uddannelse til noget, hvis forslaget føres ud i livet..

At sikre, at de nyuddannede udnytter deres uddannelse til gavn for samfundet, ligger imidlertid ikke regeringen og arbejdsgiverne på sinde. De nyuddannede skal på linie med de andre ledige blot stå til rådighed for arbejdsgiverne som løntrykkere og ekstrem billig arbejdskraft uden faglige rettigheder.

A-Pressen giver underskud

Fagbevægelsens medieselskab - også kaldet A-Pressen - ser i år frem til et underskud på 20 millioner kroner. Det var dette organ, der måtte lukke "Det fri Aktuelt" for år tilbage på grund af et millionunderskud. I dag har de investeret i mangfoldige selskaber, herunder gratisavisen MetroXpress, som har mødt stor modstand blandt græsrodderne.

A-Pressen forklarer underskuddet med, at selskabets ejendom på havnefronten i København ikke er blevet udlejet, ligesom MetroXpress har givet underskud. A-Pressen forventes først at give overskud i år 2004, ifølge interne kilder.

SiD bliver endnu større

Træ-Industri-Byg-forbundet (TIB) har meldt sig under fanerne i forbindelse med sammenlægningsplanerne mellem KAD og SiD. Alle parter er positive over for en fusion, der betyder, at det kommende forbund - SiD - vil forøge sin nuværende medlemsskare fra 325.000 til 478.000 medlemmer. Heraf kommer 81.000 fra KAD og 72.000 fra TIB.

SiD's kongres besluttede at bevæge sig ad "den 3. vej", som går ud på, at faglige organisationer, der i forvejen er nært beslægtet, slutter sig sammen.

"Det er kun derved, at man kan levere den ekspertise og mobilisere de økonomiske ressourcer og kommunikationssystemer, som et moderne fagforeningsarbejde kræver," står der at læse i SiD's medlemsblad Fagbladet.

Færre unge langtidsledige

I år 2000 var der 10.117 unge mellem 25 og 30 år, som var arbejdsløse mere end et halvt år. I år 2002 er det faldet med 1.617 personer, hvorfor det samlede tal er på 8.447.

Fogh-regeringen planlægger at halvere dagpengene for denne gruppe af unge arbejdere.

EU's nyeste terrorliste

EU-landene har i slutningen af juni for tredje gang i løbet af det sidste halve år tid offentliggjort sine lister over personer og organisationer, som menes at være terrorister. Den understreger, at for EU-landene er legitime befrielsesorganisationer – såsom det palæstinensiske PFLP, det kurdiske PKK og det colombianske FARC, der har stået i spidsen deres folks nationale og anti-imperialistiske befrielseskampe - nu stemplet som 'terroristorganisationer'.

De palæstinensiske modstandsorganisationer er alle på listen. Heriblandt PFLP, Folkefronten til Palæstinas Befrielse, den næststørste organisation i PLO, organisationer tilknyttet Hamas, Abu Nidal-gruppen (Sorte September), Al Aqsa-Martyrernes Brigade, Holy Land Foundation for Relief and Development (som USA mener hører til Hamas) og organisationerne PLF og PFLP-CG m.fl.

Blandt de terrorstempledte organisationer findes ligesom på april-listen PKK (Kurdistan Arbejderparti), selv om partiet officielt er opløst. PKK's efterfølger KADEK (Kongressen for Frihed og Demokrati i Kurdistan), er ikke med, noget som den tyrkiske regering har forsøgt overbevise EU-lande om, at organisationen bør være.

Ny på listen er også den colombianske FARC-guerilla.

Listen over enkeltpersoner domineres stadig af ETA-medlemmer eller sympatisører. Af 35 navne er 27 tilknyttet de baskiske separatister.

Carlo Giuliani blev myrdet af Italiensk Politi under en demonstration mod EU

Den praktiske betydning af listerne i EU-landene er umiddelbart begrænset. Ministerrådet har ikke lovhjemmel til at foretage sig noget mod personer og organisationer i medlemslandene. Listede 'terrorister' uden for EU kan man til gengæld optræde fælles imod. Her fungerer listen som en fortegnelse over personer og organisationer, hvis økonomiske midler EU-landene skal indefryse. Personer mistænkt for tilknytning til disse organisationer kan for eksempel nægtes indrejse i EU-lande – eller arresteres ifølge de nye terrorlove, som er vedtaget i næsten alle lande.

Ifølge de nationale terrorlovgivninger, som er vedtaget efter en EU-skabelon, er det imidlertid i praksis strafbart efter terroristparagrafferne f.eks. at yde økonomisk støtte (også i indirekte form) til de organisationer, der er opført på listen.

Listerne er fastlagt med enstemmighed mellem alle EU's medlemslande.

Den ny terrorliste betyder en yderligere samstemmelse mellem den amerikanske liste og EU's, og den er af stor politisk betydning.

Den danske regering, der nu optræder som EU-formandskab, var også under det spanske formandskab medlem af den trenationers formandskabsgruppe (bestående af den afgående, den fungerende og den kommende EU-formand) og spillede en særdeles aktiv rolle i at få terrorstemplet befrielsesbevægelserne. Under et venskabsbesøg i det fascistiske Tyrkiet støttede Anders

Læs PFLPs kommentar til terrorlisten på side 14

Fogh således bastant det tyrkiske krav om at terrorstemple PKK.

Terrorlistens brod mod befrielsesorganisationer, som fører væbnet kamp, er en tydelig understregning af EU's reaktionære rolle på verdensplan og af dens alliance med USA i den såkaldte 'krig mod terror'.

En stjerne foran navnet betyder, at der kun er tale om en advarsel, og at opførelsen på listen ikke umiddelbart medfører indefrysning eller andre retslige foranstaltninger. Her gengives kun listen over organisationer, ikke over enkeltpersoner.

Grupper og enheder på "terrorlisten"

- 1) Abu Nidal Organisation (ANO) (alias Fatah Revolutionary Council, Arab Revolutionary Brigades, Black September/Sorte September og Revolutionary Organisation of Socialist Muslims)
- 2) Al-Aqsa Martyrs' Brigade
- 3) Aum Shinrikyo (alias AUM, alias Aum Supreme Truth, alias Aleph)
- 4) Babbar Khalsa
- 5) *Continuity Irish Republican Army (CIRA)
- 6) *Euskadi Ta Askatasuna/Tierra Vasca y Libertad/Den Baskiske Befrielseshær (ETA) (følgende organisationer deltager i ETA: K.a.s., Xaki, Ekin, Jarrai-Haika-Segi, Gestoras pro-amnistía, Askatasuna)
- 7) Gama'a al-Islamiyya (islamisk gruppe) (alias Al-Gama'a al-Islamiyya, IG)
- 8) *Grupos de Resistencia Antifascista Primero de Octubre (de antifascistiske modstandsgrupper 1. oktober) (G.R.A.P.O.)
- 9) Hamas-Izz al-Din al-Qassem (del af Hamas)
- 10) Holy Land Foundation for Relief and Development (knyttet til Hamas)
- 11) International Sikh Youth Federation (ISYF)
- 12) Kahane Chai (Kach)
- 13) Kurdistan Arbejderparti (PKK)
- 14) Lashkar e Tayyaba (LET)/Pashan-e-Ahle Hadis

- 15) *Loyalist Volunteer Force (LVF)
- 16) Mujahedin-e Khalq Organisation (MEK eller MKO) (bortset fra National Council of Resistance of Iran (NCRI)) (alias The National Liberation Army of Iran (NLA, MEK's militante fløj), the People's Mujahidin of Iran (PMOI), Muslim Iranian Students Society)
- 17) *Orange Volunteers (OV)
- 18) Palestine Liberation Front/Den Palæstinensiske Befrielsesfront (PLF)
- 19) Palestinian Islamic Jihad/Palæstinensisk Islamisk Jihad (PIJ)
- 20) Popular Front for the Liberation of Palestine/Folkefronten til Palæstinas Befrielse (PFLP)
- 21) Popular Front for the Liberation of Palestine-General Command/Folkefronten til Palæstinas Befrielse-Generalkommandoen (alias PFLP-General Command, alias PFLP-GC)
- 22) *Real IRA
- 23) *Red Hand Defenders (RHD)
- 24) Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia (Colombias væbnede revolutionære styrker) (FARC)
- 25) *De Revolutionære Celler/Epanastatiki Pirines
- 26) *Den Revolutionære Organisation 17. November/Dekati Evdomi Noemvri
- 27) Folkets Revolutionære Befrielseshær/Befrielsesfront/Parti (DHKP/C) (alias Devrimci Sol, Revolutionært Venstre)
- 28) *Folkets Revolutionære Kamp/Epanastatikos Laikos Agonas (ELA)
- 29) Sendero Luminoso/Den Lysende Sti (SL)
- 30) *Ulster Defence Association/Ulster Freedom Fighters (UDA/UFF)
- 31) Autodefensas Unidas de Colombia (AUC) (de forenede selvforsvarsstyrker i Colombia)

Anti-EU demonstrant efter en tur i politiets hænder

Mig Bestemme

Jeg er på en arbejdsplads med mange udlændinge – eller skal vi kalde dem fremmedarbejdere. De er fremmede, og de er arbejdere, ligesom os andre. Selv om mange af os har vores forskellige meninger om de forskellige nationaliteter, er specielt de unge af dem fuldt ud integreret i vores "klike" på lige fod med de danske kolleger. Så i det daglige er det ikke altid, vi lige tænker over, om han hedder Casper eller Mohammed.

Men ligesom det sker med danskere, kan man også blandt de udenlandske kolleger rende ind i en tømpe nu og da. Mustafa var én af dem, der var på mit nathold, da jeg startede for nogle år siden. Vores gruppehjelper var indimellem ved at få grå hår over, at han ikke altid forstod de beskeder, vi gav til hinanden. At han ikke ejede humoristisk sans, gjorde bestemt ikke sagen bedre.

Årene gik, og Mustafa gik over i Intern Transport på vores afdeling. Da Store Breve blev flyttet til en anden etage i huset, blev han tilbage i Små Breve. Når vi blev sendt op i Små Breve (som en slags "belønning" for at have ryddet vores eget gulv for post får man jo gerne bare mere at lave), oplevede vi ham som en lille lommearbejdsleder. Ja, lille! Han er højst 160 cm høj.

Han elskede at give ordrer og indimellem bare sætte sig på sin flade r... for enden af reolrækken med ryggen til væggen og skule ned på os, mens vi arbejdede. - Du tror, du er noget, din lille lort, kom det en dag ud mellem mundvigene på en ældre kollega.

En dag kom Mikkelt hen til os fra opslagstavlen, mens han var ved at flække af grin.

- Har I set, hvem vi får som arbejdsleder fra næste uge? Lød det fra ham.

- Mustafa! Hvorefter vi andre

også straks brød ud i en latter. Det var nu nærmest en opgivende latter, for vi vidste godt, at det bare var et spørgsmål om tid, før han blev forfremmet. Vi begyndte at remse navnene op på en række knap så kvikke hoveder blandt kollegerne, som vi mente var mindst lige så kompetente til jobbet som ham.

En fredag aften, da vi mødte på arbejde, kom Mustafa hen til os og fortalte om, hvordan vi skulle flyttes rundt i afdelingen i løbet af aftenen. Så blev det for meget for Poul.

- Hvordan kan det være, at det altid er, når det er dig, der er her, at vi skal flyttes sådan rundt? Spurgte han. Mustafa svarede tilbage:

- Det er fordi, når det er mig, der er her, er det mig, der bestemmer. Og hvis du er utilfreds med det, kan du klage et andet sted!

Resten af aftenen trak vi godt og grundigt på smilebåndet, mens vi sagde "Mig bestemme" til hinanden. Vi var godt trætte af at blive stresset sådan rundt.

Nogle arbejdsledere kan godt finde ud af at disponere, så det skaber et minimum af stress i arbejdsdagen. Men ikke han.

Så blev klokken 22.30, og det næste hold folk på natholdet mødte ind. Alle stod der og spurgte mig, hvor de skulle stå. Til sidst orkede jeg ikke at henvise dem til arbejdslederen og udbrød blot – mens Mustafa stod 5 meter væk: - SPØRG MUSTAFA! DET ER HAM, DER BESTEMMER! Poul var ved at brække sig af grin, mens der lød et brøl fra Mustafa, som jeg overhørte.

I de efterfølgende 3 uger var han på ferie, og i den tid har historien om, hvordan vi mulede vores arbejdsleder verbalt, floreret på natholdet. Det bliver spændende at se, hvordan han er, når han kommer tilbage fra ferie i næste uge.

plp

Jan Wilsberg (f. 1951) er norsk digter med rod i arbejderklassen og dens kamp; aktiv i den kommunistiske bevegelse igennem mange år. I dag bl.a. medarbejder ved ugebladet Friheten. Hans skønlitterære produktion omfatter en lang række digtsamlinger og prosabøker siden debuten med 'Sort Oktober' i 1974. Seneste utgivelse: samlingen 'I Kennedytown'. De tre digte, der gengives her, er ikke forsøgt oversat. Med en smule klassefølelse er de lette nok at forstå ...

Det fortælles fra Norge . . .

3 digte af Jan Wilsberg

I SAARLAND

Det fortelles fra Danmark at elleve er siktet for bankran og mord. En gruppe som mener Vestens arbeiderklasse er ødelagt av flisegulv på badet, charterreiser og eneboliger, er satt fast.

De skulle ha vært i Saarland. Onsdag den 10.mai gikk 5000 gruvearbeidere i tog gjennom Saarbrückens gater, med mannskapet fra Camphausen-gruva i spissen. Toget stanset ikke før det hadde nådd Rådhuset.

Gruvearbeider etter gruvearbeider mister arbeidet i Tyskland. Kohls planer for fremtidens energiforsyning: nært samarbeid med atomkraftselskapene i Frankrike. Bare et mindretall av dagens gruver beholdes. disse settes i den teknisk maksimalt rasjonelle stand og drives fra mandag til lørdag, muligens med kontisjikt.

Men ingen arbeider vil ut i havet av arbeidsløse. Et hav på ti prosent er allerede altfor stort. Mange drukner i det. De vil ikke drukne, heller ikke deres barn. Myndighetene trer fram på Rådhustrappa. De prøver å berolige, men ingen blir rolig. Ingen er rolig som snart ikke har noen framtid. Eggene suser.

Omsider står økonomiminister Haussmann fram. Han kommer ikke til orde. Ved andre gangs forsøk flyr egg og tomater. Haussmann får nok, og sier bare: "Jeg forstår ikke dette oppstyret, IG Bergbau har hittil gått for å være en fagforening det er lett å snakke med." Med delegater forsvinner han inn i Rådhuset mens svarene runger: "Ja, og vi ble lurt ved det!"

En onsdag i mai. En økonomiminister på vei inn i skyggen. På plassen utenfor 5000 eiendomsløse. En avstand som ikke kan måles i meter.

Oslo, den 25.mai 1989

DE ARBEIDSLØSE

Jeg la merke til dem med ett. Tidlig på ettermiddagen, på den nakne, åpne plassen foran inngangen til Dælenenga. Forlorne, yngre menn med ølflasker som spør hva klokka er. Senere har jeg sett dem til stadighet, i parkene på Torshov og Grünerløkka. plastikkposene er aldri langt unna. Flaskene står på bakken eller benken, eller de holder dem i handa. Et fellesskap som ikke løser noe, men er fint å ha for ikke å bli grepet av gråten.

Det er onsdag ettermiddag, mellom halv tre og tre. Døsigg sommervarme fyller Birkelunden. To voksne menn lekeslåss på gressmatta før de leende setter seg opp og børster av seg. den tredje i flokken kommer borttil, med nye øl. To benker bortenfor sitter tre eldre menn i rolig snakk. En av dem bryter opp, og tar med seg plastikkposen. De to andre dukker litt etter opp på terskelen til thorvald meyers kafé, hvor dagens middag er fiskeboller til 40 kroner servert av en myndig, dansk dame med bistert oppsyn. Overalt venter ensomheten.

Avisene sprenger ut overskrifter om massakren i Peking. Den ene ulykken kan kjøpe et eksemplar om en annen. De arbeidsløse omtales ikke i dag. De er ikke hett nytt. Hvor er innflytelsen deres? Hvor tok stoltheten deres veien? I Dagsrevyen meldes strålende vær de nærmeste dager, men av en eller annen grunn er det ikke så viktig for dem mer.

Oslo, den 9.juni 1989

*Træsnit:
Frans Masereel*

KLASSEVERDEN

Min mor har sendt meg et kort fra Lanzarote. På forsiden Playa Blanca i farver. Tomme, hvite apatementshus i ei vik med vulkanske berg i bakgrunnen. Tjenerne står ikke på terrassene sammen med gjestene. Arbeiderne som bygget husene, er forsvunnet.

Herregården er på mange mål. Grunnleggerens våpenmerke støpt i gips på portalene ved inngangen. Alléen som fører opp til hovedbygningen, beskygges av asp og eik. Men ingen vanlige dødelige går på veien.

Fra Vina del Mar til Vancouver har de rike latt bygge eiendommer ved havet. Mykt gress bølger under føttene deres når de om kvelden vandrer ned mot stranden. Bølgene skulper inn over stenene under de kunstig anlagte avsatsene. Noen har lysthus de kan sitte i, mens dunkelheten tetner. I mørket ser de av og til lanterner blinke fra fiskebåter på vei innover. De kan stirre og stirre, men aldri får de øye på en venn.

Oslo, den 21.september 1990

Trods flotte hensigtserklæringer om kamp mod fattigdommen lever over 305 mio. mennesker i ekstrem fattigdom, og antallet af "ekstremt fattige" vil med den nuværende udvikling i den påståede internationale fattigdomsbekæmpelse vokse til over 420 mio. i år 2015.

Verdensbankens og OECD-landenes påståede indsats for at bekæmpe verdens fattigdom har intet på sig. De rige lande bliver stadig rigere som følge af, at udplyndringen af den tredje verden fortsætter uhemmet. Fattigdommen vokser ubehersket som følge af, at de

Antallet af ekstremt fattige i verden voldsomt stigende

fleste ulande er alt for afhængige af deres råvareeksport, hvor priserne er stærkt faldende, dokumenterer en ny FN-rapport. Hverken det globale handelssystem eller den internationale udviklingshjælp fungerer tilfredsstillende

FN-rapporten er den første af sin slags: en samlet undersøgelse af den økonomiske udvikling i de 49 fattigste lande, og konklusionerne er entydige. Antallet af ekstremt fattige er stigende, mens de unge har mere end svært ved at finde arbejde. Over 307 mio. mennesker lever for under 1\$ om dagen, som er den grænse, der mere eller min-

dre vilkårligt er blevet fastsat for "ekstrem fattigdom". I virkeligheden er antallet af ekstremt fattige langt, langt højere.

Det er et tal, der vil eksplodere, hvis der ikke fremover føres en reel politik for at bekæmpe fattigdommen, og hvis ikke ulandsbistanden sættes væsentlig i vejret, understreger FN. Fortsætter udviklingen uændret, vil antallet af mennesker, som lever i ekstrem fattigdom, være steget til 420 mio. år 2015.

Fattigdomsgrænsen synes ellers at være fastsat til 1\$ ud fra den betragtning, at den næsten ikke kan undgå at blive overskredet som følge af

Politisk erklæring fra PFLP

Enhver handling som USA foretager sig på denne jord, hænger i øjeblikket sammen med mottoet: BEKÆMP TERRORISMEN.

Ved første øjekast ser mottoet 'Bekæmp terrorismen' jo smukt ud,

humant ud. Men vi ved alle at USA's mål med dette motto er langt fra dets humane betydning. USA var det første land som praktiserede terror, og USA er et land som stadig praktiserer alle former for terror.

Det startede med udryddelsen af de oprindelige nordamerikanere, slavehandel, diskrimination imod de sorte, undertrykkelse af folk i Latinamerika, krigene i Vietnam og Indokina, drabet på Allende i Chile, embargoen imod Cuba, aggressionen mod Libyen, ødelæggelsen af Irak, og sidst men ikke mindst støtten til den racistiske stat "Israel" hvor USA dækker over Ariel Sharons krigsforbrydelser og kalder ham 'en fredens mand'.

Det som er meget problematisk er, at USA's definition på terror er blevet internationalt accepteret, og det betyder at enhver handling, enhver gruppe, enhver person, som går imod Det Hvide Hus' politik, bliver betragtet som terroristisk.

Det er på basis af USA's beskudte krig-mod-terror motto, at den seneste EU-beslutning skal ses hvor EU buk-

ker sig i støvet for USA og udråber PFLP – Folkefronten til Palæstinas Befrielse – og andre palæstinensiske befrielsesbevægelser til terroristgrupper.

Vi i PFLP betragter EU's terrorliste som en terroristisk handling.

Vi i PFLP opfordrer alle politiske partier i Europa til at fordømme USA's og EU's terrorlister.

Kampen imod EU's og USAs terrorlister må gøres til en del af kampen mod globalisering. Vi opfordrer alle til at forenes i kampen mod den nye europæiske og amerikanske terror som – hvis vi ikke gør modstand – vil føre til at enhver modstandsgruppe, enhver antiglobaliseringsaktivist, enhver stemme som fordømmer USA's politik, som forsvarer den nationale selvbestemmelse eller den personlige frihed, ytrings- og tankefrihed, vil komme på Terrorlisten.

Til slut udtaler vi – som svar på at PFLP er kommet på EU's terrorliste – at det sådan set ikke vedkommer os, for vi betragter os selv som en national befrielsesbevægelse og ikke som en 'terrorgruppe'. Vi er en del af en international kamp for en bedre verden, en verden med menneskelig værdighed,

retfærdighed og fred. Samtidig opfordrer vi EU til at lave en ny terrorliste og sætte USA på denne på grund af USA's forbrydelser mod menneskeheden i Libyen, Irak, Afghanistan og andre steder i verden.

Endvidere må "Israel" naturligvis med på terrorlisten for dets forbrydelser mod menneskeheden i Palæstina og dets fortsatte nej til at respektere de europæiske og internationale resolutioner og beslutninger.

Vores kamp vil fortsætte, hånd i hånd med hver eneste frihedskæmper og antiglobalist, sammen med hver eneste progressiv gruppe og parti i verden – så vi sammen kan opnå at over 5 millioner palæstinensere i flygtningelejre og eksil kan vende tilbage til deres hjemland og opnå vores mål, nemlig at opbygge en sekulær (ikke religiøs) og demokratisk stat i det historiske Palæstina, en stat for alle dens indbyggere hvor der ikke skal være plads til religiøs, national, kulturel eller etnisk diskrimination.

Længe leve vores martyrer
Længe leve vores gidsler i de 'israelske' koncentrationslejre
Længe leve Palæstina
Længe leve frihed over hele verden

PFLP den 4. juli 2002

Læs om EUs terrorliste på side 10

Aids-dødsdom over 70 mio. mennesker

70 mio. mennesker vil blive dræbt af aids i de kommende 20 år - medmindre de rige lande ændrer deres holdning til bekæmpelse af aids radikalt og fremover yder en reel og effektiv indsats for at begrænse sygdommens udbredelse. Advarslen fremgår af FN's seneste rapport.

Den nyeste aids-rapport fra FN er dybt chokerende. Aids-epidemien spredt sig fortsat eksplosivt set på verdensplan. Epidemien er kun i sin vorden. Ifølge den administrerende direktør for UNAIDS (FN's organ for koordinering af indsatsen mod aids), dr. Peter Poit, er der tale om "en epidemi uden fortilfælde i menneskehedens historie". En epidemi, der har spredt sig uhemmet, fordi de rige lande ikke har villet yde den indsats, der er nødvendig for at stoppe aids-fremmarchen.

På to år er antallet af folk, som har aids eller er hiv-smittede, steget fra 34 til over 40 mio., og det fortsætter med at vokse stærkt. Aids-epidemien har slet ikke toppet endnu. I Afrika, der er ramt hårdest, er en hel generation truet af udslettelse, og hele kontinentet er truet af destabilisering.

"Fra at være et rent medicinsk problem er aids blevet en hæmsko for både økonomisk og social udvikling og også for sikkerheden," konstaterer Peter Poit.

Aids er ved at fortære hele Afrikas arbejdsstyrke, bremse for al økonomisk udvikling og fremkalde omfattende hungersnød, advarer han. "Verden har ikke råd til, at et helt kontinent destabiliseres som følge af aids." En advarsel, som ikke mindst er rettet mod de rige lande. Den indsats, de rige lande allerede yder til bekæmpelse af aids på verdensplan, er simpelthen alt for ussel. Så endnu en gang appellerer FN-rapporten til den rige verden om en øget indsats.

Ifølge rapporten er der brug for 7 til 10 mia. dollars om året i økonomisk støtte for at bekæmpe aids fra år 2005, hvis de mål, som FN's generalforsamling sidste år fastlagde på sin særlige aids-session, skal nås. Peter Poit understreger, at der ikke er tale om urimelige

almindelig inflation m.v., så kan det hedde sig, at Verdensbankens, OECD-landenes med fleres politik for bekæmpelse af fattigdom virker.

De 49 lande er hærget af voldelige konflikter, dårlig infrastruktur, voldsomme klimaforandringer, sult og sygdom. De er totalt økonomisk afhængige af eksport af råstoffer, landbrugsvarer og tekstiler til de rige lande, produkter, som de får en yderst ringe betaling for, samtidig med at de rige lande yder økonomisk støtte til deres egne producenter af samme type varer. De rige lande beskytter massivt de erhvervsområder, hvor udviklingslandene har mulighed for at konkurrere, fastslår rapporten.

Der er tale om en forkvaklet økonomisk politik over de fattige lande:

- Det er helt uholdbart. Der er tværtimod brug for flere penge, bedre rådgivning og mere uddannelse til at hjælpe deres egne industrier, så de har reelle varer at handle med internationalt, fremhæver økonomiprofessor dr. Zeljka Kozul-Wright, en af hovedkræfterne bag rapporten.

Han kritiserer i øvrigt den danske regering skarpt:

- Det er dybt beklageligt, at Danmark nu går i den modsatte retning og skærer i sin udviklingsbistand.

FN-rapporten sætter ikke fokus på de dybest liggende årsager til den globale skævvridning: den imperialistiske ophobning af rigdom ved øget udbytning af det store flertal.

Sandheden er, at ingen af de imperialistiske programmer, der skal bekæmpe fattigdom (og FN har en målsætning om at udrydde den globale fattigdom) eller hjælpe til fremskridt, virker. Tværtimod. IMF's og Verdensbankens diktater - forklædt som udviklingslån - har øget den ekstreme fattigdom i verden. FN's egne rapporter må konkludere, at heller ikke FN's programmer eller de enkelte landes ulandshjælp (der altid gives på betingelser, og for at 'giverlandet' skal opnå fordele) bare rækker ved tendensen til stadig større fattigdom.

Den eneste vej, som har brudt denne tendens, er revolutionerne. 90'ernes kontrarevolutioner f.eks. har accelereret massearmøden.

krav. I forhold til, hvad de rige lande bruger på sikkerhedsbudgetter (på såkaldt terrorbekæmpelse, indkøb af militært isenkram m.v.), så er der tale om småpenge.

Dertil kommer, at de rige lande, der i forvejen yder alt for lidt på aids-bekæmpelse, endog har skåret deres budgetter ned. "De rige lande er tvunget til at gøre mere for at skaffe medicin til aids-ofrene i Afrika," konkluderer Peter Poit, der betegner behandlingen af de afrikanske aids-ofre som en ren skandale.

Ud af de i alt tre mio. aids-myrdede på verdensplan sidste år blev alene 2,2 mio. myrdet i Afrika. Det høje antal skyldes ikke mindst manglen på medicin. 5 mio. verden over blev smittet med hiv. Siden 1981 er 20 mio. slået ihjel af aids, men på grund af de fremskridt, som er gjort i behandlingen af aids og hiv-smittede, er det i dag først og fremmest folk i den tredje verden, som dør som fluer af aids.

I de afrikanske lande syd for Sahara har over 28,5 mio. mennesker enten allerede aids eller er hiv-smittede. Det er 70 pct. af det samlede antal på verdensplan. I Zimbabwe er godt en tredjedel af den voksne befolkning smittet og i Botswana 39 pct. Samtidig er aids på fremmarch i Østasien og i Østeuropa.

Problemer, der tilsyneladende ikke rører de herskende kredse i den rige verden spor. Indtil nu har de rige lande vist en rystende ligegyldighed, og der er intet, som tyder på, at en ændring skulle være på vej. Det bekymrer ikke de imperialistiske lande, at mio. af mennesker hvert år myrdes af aids, eller at aids-epidemien spredt sig med stigende styrke som en direkte konsekvens af, at man ikke vil bruge de nødvendige midler på en effektiv bekæmpelse ad sygdommen.

Imperialismen har indtil videre afsagt en dødsdom for over 70 mio. mennesker verden over.

Den guddommelige kapitalisme

Af Klaus Riis

'Den amerikanske kapitalisme er grundlæggende sund', har den amerikanske præsident og hans centralbankchef Greenspan meddelt verdens investorer indtil flere gange på det seneste - i et forsøg på at tale aktiemarkedene op fra den stejle retning nedad, som de har taget. Den for få år siden 'uovervindelige' amerikanske økonomi er rystet af overproduktionskrise med millioner af fyringer. Den er derudover bragt til tælling af gigantisk erhvervskriminalitet som hos Enron og WorldCom, der med kreativ bogføring førte investorer og medarbejdere bag lyset og skjulte konkursfaren, de svævede i. Aktiekurserne er på 97-niveau, og den 'stærke dollar' svækkes dag for dag.

Det engelske finansdagblad *Financial Times* lægger imidlertid ikke helt samme diskretion for dagen: 'Kapitalisme i krise', hedder en særlig rapport simpelthen.

Kapitalismen selv er den sidste store religion i den imperialistiske verden.

Dens fundamentalistiske tilhængere nærer en blind og ubegrænset tillid til systemet. Uanset historiens uafviselige empiriske dokumentation, og uanset at den videnskabelige marxistiske analyse af dens love for længst har kunnet fortælle spekulanter, direktører og politikere, at krisen kommer, at aktiemarkedene vil vakle og opleve krak, at styrkeforholdet mellem de imperialistiske økonomier ændres - etc.

Med en lidenskab baseret på blind tro afviser kapitalfundamentalisterne marxismens konklusioner og erstatter videnskab med besværgelser, medietransmitteret åndemaning, masepsykologi og propaganda.

Den amerikanske økonomis mavelanding er kommet fuldstændig bag på alt og alle.

Og præsidenten og hans en anelse mere troværdige centralbankchef (som i opsving-årene dyrkedes som en gud) kan fortælle, at den slet ikke er indtruffet ...

Bush: Alt for menneskelig?

De har imidlertid et problem. Flere faktisk. Et af dem er, at ikke alle tror på dem. På trods af bønnen og salmesangen til pengenes risikoskræmte ejermænd og på trods af Bushs stort anlagte forsøg på at sparke den amerikanske økonomi ud af krisen gennem krige og gigantiske oprustningsprogrammer og skattelettelser især for de rigeste, maner de kolde regnskabstal til forsigtighed. Og ikke bare det: fanebærerne i den amerikanske superøkonomi som succesvirksomhederne Enron og WorldCom har afsløret sig som professionelle eventyrere og kriminelle konkursryttere i den helt store stil. Tilliden til toppen af det amerikanske (og dermed det globale) erhvervsliv er rystet. En 'moralisk og etisk krise', kaldes det.

I rekordtempo har den amerikanske kongres vedtaget nogle love, der skal vanskeliggøre virksomhedernes muligheder for at tilsløre og sminke deres faktiske situation - for at prøve at genskabe den rystede tro.

Men tvivlen har bredt sig - og bredt sig hurtigt og overalt som alt andet i den globaliserede verden. Berlingske Tidendes Washington-korrespondent Poul Høi giver i en nyhedsanalyse med den forsigtige overskrift 'Bush er ikke helt mand for sit ord (15.07) følgende malende beskrivelse af et trossamfund i nød:

"For Bush er der noget ildevarslen i denne udvikling - og det rækker langt ud over aktier og Wall Street.

Som de politiske journalisters amerikanske nestor, kommentatoren David Broder, spurgte søndag i avisen Washington Post: »I bund og grund drejer det sig om et enkelt spørgsmål: Kan man tage præsidentens ord alvorligt?«

Ifølge Broder er Bush »ved at opbygge et katalog af politiske modsætninger og tilbagetog«, der tyder på, at det ikke er tilfældet.

Tag udtalelsen om, at økonomien er sund. Hvordan reagerer amerikanerne på denne påstand?

Hovedparten mener ifølge Gallup, at økonomien enten er kriseramet eller går i den retning, og som en illustration af

tal gå hurtigere i stå, end det synes. Syv års højkonjunktur vil indenfor overskuelig tid blive afløst af krise. Så vil faldet i arbejdsløshedstallene, som stadig i dag bliver tilskrevet lavtlønnen, være slut sammen med den forbigående forbedring af statsfinanserne, som i 1998 kunne udvise et overskud. Efter den japanske økonomi i 1990 styrtede ned fra sine kreditfinansierede aktiekursers himmelflugt, vugger den trent afsted. Det af udenlandsk kapital finansierede opsving i tigerøkonomierne endte med en mavelanding, præcis som det var tilfældet med den udenlandsk finansierede højkonjunktur i Brasilien og Mexico ...

USA styrer ligeledes mod en mavelanding, når det på tilstrømningen af udlandskapital beroende aktieboom slutter."

Kunne den amerikanske krise forudses?

I 1999 skrev dette blad (KP14,99) i artiklen 'Amerikansk økonomi: Kursgevinster og opsving' bl.a.:

"Den amerikanske økonomi ser ud til at være uovervindelig, inde i et mægtigt opsving. Overskudskapital strømmer til USA fra alle verdenshjørner ...

Fordi de amerikanske aktier lover høje kursgevinster, men også fordi også statslån og kreditter kaster en højere renteydelse af sig end i Euroområdet, vender finansoperatørerne sig mod dollaren. Det er forklaringen på euroens nuværende svagheit. Siden dens indførelse i januar 1999 er euroen faldet fra 1,18 dollar til omkring 1,03 dollar pr. euro, som følge af en voldsom kapitalafvandring ...

Det amerikanske lokomotiv kan imidlertid ved et fald i aktiekurserne og ved udtrækning af overskudskapi-

tingenes tilstand er det store gældsud på Times Square i New York netop blevet tændt igen. Gældsuret, som viser den amerikanske nationalgæld, blev slukket, da præsident Bill Clinton for to år siden kunne præstere det første budgetoverskud. I sidste uge fremlagde Bush så et budget, som forudså et underskud på 165 mia. dollar, og analytikere forudser, det bliver mindst minus 200 mia. dollar, bl.a. på grund af skattelettelsen, og gældsuret kom tilbage i drift. Bushs private transaktioner har også sæt tvivl om hans ord.

I sin tale på Wall Street krævede han et stop for virksomhedslån til bestyrelsesmedlemmer og direktører, og så kom det frem, at han selv havde fået to sådanne lån. I sin tale dundrede han mod insiderhandel og krævede lange fængselsstraffe, hvorefter en række medier fremlagde papirer, som rejste spørgsmålet: Foretog præsident Bush selv insiderhandel, da han i 1990 solgte en stor portion aktier?

Tvivlen går også over i udenrigspolitikken.

For ni måneder siden sagde han, at han ville have »Osama bin Laden død eller levende«. Bush har ikke fået Osama bin Laden, og på en pressekonference i sidste uge hævdede han så, at bin Laden som person var ligegyldig. USA er ved at vinde kampen mod terror, sagde præsidenten i sidste uge, men ifølge en CNN-meningsmåling er kun to ud af fem amerikanere af den opfattelse. Flertallet mener, terrorkrigen står uafgjort.

For tre måneder siden gav han Israels premierminister et ultimatum. Israel skulle trække sig ud af Vestbredden og gøre det »uden forsinkelse«. Israelerne er der stadig, og Bush nøjes nu med at sige, at »Israel skal tillade palæstenserne mere frihed, når sikkerheden tillader det«. Og Bush har ikke haft mere held med sit pres på den modsatte side af konflikten. I sidste måned krævede han Yasser Arafats afgang, men Arafat er der også endnu.

»Det er for mange tilbagetog på for kort tid,« konkluderer Broder, og dermed risikerer Bush at blive opfattet som for meget 37 grader varm og menneskelig - at han ikke er mand for sine ord."

Skuffede fundamentalister vil ikke være til at spøge med ...

Poussin:
Kapitalismen guddommeliggjort - eller Dansen om guldkalven

Kapitalismens moralske kollaps

Et mere principielt - og strengt religiøst-konservativt - udgangspunkt anlægger det førnævnte Financial Times. I en bemærkelsesværdig artikel af Michael Prowse med titlen 'Hvorfor det ikke vil virke med nogle plastre på kapitalismens revner' (13.07) hedder det:

'Kapitalismen er i krise, men intet er så galt, at det ikke kan afhjælpes straks med nogle få klæbeplastre. Sådan argumenterer i al fald den rimelige videnskabs optimistiske proslutter ... det eneste der er brug for er en reform af reglerne, som regulerer erhvervsvirksomhedernes og deres direktørers opførsel. De skal bare strammes en smule - for eksempel bare nok til at direktørerne igen bliver deres aktionærs trofaste tjenere. Men når mekanikerne har fået gennemført disse tekniske justeringer - som faktisk ikke er meget andet en justeringen af en bilmotor - så vil den kapitalistiske damp-tromle (juggernaut) igen være køreklar. Erhvervslivet kan atter genoptage sin hellige dont at skabe rigdom. Og alle - fra vicevært til børsmægler og senator - kan igen slappe af.

De troende indrømmer at der var folk, som gled i spinaten. Ja, der er en voksende liste af faldne tidligere topdirektører med Enrons Kenneth Lay og Bernie Ebbers fra WorldCom i spidsen. Ja, Andersen, et af USA's største revisionsfirmaer, vil gå ud af drift, efter at en domstol i Texas har dømt det for at forhindre retfærdigheden i at ske fyldest. Ja, næsten 1000 amerikanske selskaber har siden 1997 måtte opgive nye tal for deres faktiske indtjening, og

dermed antydnet, at de har været særdeles påholdende med sandheden. Ja, nogle af Wall Streets store navne er blevet kendt skyldige i at offentliggøre bevidst vildledende undersøgelser og for at 'overse' klare interessekonflikter.

Men sådanne mindre lovovertrædelser - lyder argumentet - beviser intet. Kapitalismens historie kan udvise gentagne eksempler på tilsvarende udskjelser ...

Min egen opfattelse er mere dystert: kapitalismen i dag er dybere angrebet end denne velvillige analyse antyder. Det underliggende problem - der skærpes af markedernes voksende dominans - er at vi lever i tider, som mest præcist kan betegnes som 'post-etiske'. Folk bruger stadig et moralsk sprog, men har stadig mindre tiltro til, at det har en objektiv basis. De er blevet 'emotivister': det vil sige at de i stigende grad behandler moralske bedømmelser som blot personlige udtryk for accept eller misbilligelse.

Hvad skyldes denne udhuling af moral, af dette tab af troen på objektive etiske normer? Hvorfor er så mange *de facto* emotivister? Den empiriske videnskabs voksende autoritet og tabet af religiøs tro er delvist ansvarlige. Hvis folk tror at verden ikke består af andet en småpartikler og kvantebølgefunktioner - hvorfor skulle de så behandle etik som andet end et spørgsmål om smag?

Men der er alligevel en anden faktor i spil, og den er måske særlig relevant i USA, hvor mange mennesker stadig erklærer sig som religiøse. Markedsøkonomien er emotivistens paradys. Det er en arena hvor den individuelle handling ikke vejledes af etiske værdier, men af personlige præferencer. Den

rationelle markedsdeltager formodes at behandle alt og alle som midler til at opnå sine mål. Det er hvad det at maksimere den personlige gavn betyder. Der er ingen *burde* eller *må* her: det imperative ligger simpelthen i at opnå den størst mulige opfyldelse af ens personlige tilbøjeligheder.

Der er således en grundlæggende forklaring på den nuværende kapitalismes etiske mangler. Dagens udskejelser kan ikke sammenlignes med de fleste tidligere tilfælde af finansiel forrådnelse, fordi de kommer efter et kvart århundrede hvor de toneangivende politikere har stræbt efter at øge markedets autoritet, ved at beskære skatter, deregulere de forskellige erhverv, liberalisere kapitalstrømmene og så videre. Der var stærke økonomiske argumenter for hver eneste reform, men den samlede virkning var at fremme en dødbringende individualisme.

Det følger heraf at forsøg på at reparere kapitalismen med nogle få klæbeplastre er dømt til fiasko. Kernen i problemet er den tabte tro på objektive etiske normer. Og markedets voksende dominans har bidraget til denne moralske kollaps.

Sådan lyder det fra den mere traditionelt orienterede del af borgerskabet, som – efter at krisen er indtruffet, aldrig før – lader de moralske tømmermænd få fri udfoldelse.

Kapitalismen som religion er dødbringende. Og der er ingen vej ud. Det

engelske finanistidsskrift græder – selv om tårerne er af guld.

Monopoldiktatur og fald i profitraten

Jeg har citeret disse forskellige borgerlige bud på, hvad der er galt med den 'grundlæggende sunde' kapitalistiske økonomi, og mere specifikt den amerikanske, fordi de både demonstrerer dens tilhængeres rådvildhed, usikkerhed og bange anelser. De er symptomatiske for en reaktion på den økonomiske krise og på det svar, George Bush & Co. har givet med krig og 'moralisk oprustning': Hvor fører det egentlig hen?

Dermed afspejler de også hvor dyb den kapitalistiske krise egentlig stikker, når selv dens tilhængere tvivler og fortvivler. Bush står for magten til markedet, monopolerne og militæret. Og magten er korrupt og kriminel. Bushs USA er monopolernes åbne diktatur. Når dette diktatur undertrykker al opposition, foreligger fascismen i klassisk form: monopolernes åbne terroriske diktatur.

De journalistiske klagesange kan sikkert affejes som aktionærhyl, når afkastene ikke indfinder sig helt som lovet og forventet. Gør de det, lyder der i al fald ingen sørgesalmer hverken i Berlingske eller Financial Times. Men de søger at pege på hvad der er galt og hvorfor. At Berlingske Tidens

journalist og de amerikanske ditto'ers nestor ikke kan finde på andet end at pege på George W. Bush som – 'alt for menneskelig' – er sin sag. Financial Times opstiller andre naturlige skydeskiver: korrupte og kriminelle erhvervsspidser – og forsøger med en idealistisk forklaring, som må afskrive kapitalismen af i dag til fordel for kapitalismen af i går. Det er der ikke meget fremtid i.

Forklaringen på at den amerikanske præsident er en krigsforbryder og lurvet spekulant, og at den internationale finanstop er pilrådden, finder man i Kapitalen – en bog begået af den politiske økonomis nestor Karl Marx. Den fortæller bl.a. også, hvorfor den amerikanske økonomi af i dag er grundlæggende usund.

Bare et enkelt citat – hele resten af bogen er forklaringer på det, og meget andet aktuelt og fremtidigt vigtigt:

"Hvis profitraten falder, sker der dels en anspændelse af kapitalen, for at den enkelte kapitalist ved hjælp af bedre metoder etc. kan trykke stykværdien af sine varer ned under deres samfundsmæssige gennemsnitsværdi og derved, med en given markedspris, opnå en ekstraprofit; dels opstår der svindel og almindelig begunstigelse af svindel på grund af, at der gøres lidenskabelige forsøg med nye produktionsmetoder, nye kapitalinvesteringer, nye eventyr, for at sikre en smule ekstraprofit, som er uafhængig af det

10.000 demonstrerede i Oslo mod Verdensbanken

Oslo var sat i undtagelsestilstand. Presse og politi kørte forventninger om 'borgerkrig' op. Provokationerne og truslerne mod demonstranterne mod Verdensbankens møde var talløse. Som op til EU-topmødet og de andre manifestationer i Danmark under det danske formandsskab.

Demonstrationen blev flot, farverig, festlig - og fredelig. Det var ikke politiets, pressens eller magthavernes skyld.

almindelige gennemsnit og hæver sig over det...

Profitraten er den drivende kraft i den kapitalistiske produktion og der bliver kun produceret, hvis der kan produceres med profit, og i den udstrækning det kan ske. Derfra stammer de engelske økonomers bekymring over nedgangen i profitraten...

Det, der bekymrer Ricardo, er, at profitraten, sporen for den kapitalistiske produktion og betingelsen og drivkraften for akkumulationen, selv kommer i fare gennem produktionens udvikling...

På rent økonomisk vis, dvs. fra bourgeoisi-standpunktet, inden for den kapitalistiske forstands grænser, fra den kapitalistiske produktions eget standpunkt, viser det sig, at denne produktion har sin skranke, sin relativitet, at den ikke er absolut, men kun en historisk produktionsmåde, som svarer til en vis begrænset epoke i de materielle produktionsbetingelsers udvikling."

(Kapitalen 3. bog 2, Rhodos, s. 340-41).

Den tilgrundlæggende 'sygdom' kaldes profitratens fald.

For at modvirke den og for en nok så beskeden profit er der ikke den regel, juridisk eller moralsk, kapitalisterne ikke vil omgå. Ved udsigten til større gevinster er der ingen forbrydelse, de viger tilbage for. Hverken mord, krig eller folkedrab. Vores århundrede kommer til at lægge mange nye beviser på det oveni alle dem, der fremkom i det 20.

Den amerikanske præsident og det amerikanske og globale (og danske) erhvervsledere er produkter af et system, der hver eneste dag dømmer titusinder til sultedød og milliardmasser til uendelig, lurvet og dødbringende fattigdom. Af det imperialistiske system, hvis væsentligste politiske indhold er **reaktion over hele linjen**.

De er produkter af de økonomiske love, der virker i et system, der for længst har nået sin udviklings grænser – og som for at overleve en stund endnu må gribe til stadig mere desperate midler for global undertrykkelse og terror, og hvor korruption, skandaler og forbrydelse er den anden side af de multinationales skinnende facader.

Hvor de selv er genstanden for den herskende religion.

Filmmanden Ib Makwarth

Det er et tab for hele venstresiden i Danmark, at filmmanden Ib Makwarth er død - midt i arbejdet, kun 64 år gammel.

Makwarth medvirkede i en enkelt spillefilm - men har lavet lyd på talrige danske film siden 50'erne. Hans største indsats ligger imidlertid i de mere end 60 dokumentarfilm, han fik produceret gennem en lang årrække, i en stadig og stædig kamp for at sikre økonomien til at lave dem. I 1978 oprettede han sit selskab Doc-film, der blev et centrum for den nye dokumentarfilm.

Med stort talent videreførte han den fine kritiske og realistiske tradition i dansk dokumentarkunst - og skabte en lang række film, der fik sat tidens spørgsmål under debat.

Hans kritiske '*Vi anklager!*' - om narkomani - fra 1981 er et centralt eksempel. Den fulgte han op små 20 år senere med en ond satire '*Vi anbefaler!*' - i et andet sprog, til en anden generation, men udsprunget af den samme solidaritetsfølelse med kapitalismens ofre, som går igennem alle hans film.

Annemarie Outze fra Landsforeningen af pårørende til stofmisbrugere skrev om den sidstnævnte:

"Vi mener, at alle skal have mulighed for at se denne rystende film, som desværre er den barske virkelighed. Vi vil endda gå så langt, så vi vil sige, at alle der arbejder med børn/unge burde tvinges til at se den - for kun på den måde er der mulighed for at fjerne skællene og skyklapperne."

En klassisk film om arbejderkamp er '*De 141 dage*' - om typografkonflikten i Det Berlingske Hus. Adskillige af hans film behandler arbejdsmarkedsforhold. Senest vakte den fremragende film om folk på overførselsindkomst '*Den ny fattigdom*' fra sidste år betydelig opsigt. Han har lavet film om hjemmehjælpere, skibsværtsarbejdere, bønder. Hans arbejdsfelt spændte vidt: han lavede også film fra Vietnam/Kampuchea, det socialistiske Albanien - og

tog flygtningeproblematikken op med f.eks. film fra Hong Kong og Manila.

Han var medlem af præsidiet for Dokumentationscenteret mod Historieforsøg - og en række film fra de seneste år, der blev til i samarbejde med Aktive Mod-

standsfolk, afspejlede hans antinazistiske engagement og bestræbelse på at imødegå den snigende renavskning af fascismens forbrydelser. Det var film som '*Pigen fra Oradour*' om SS-massakren på en fransk landsby, '*Anne Franks rejse*', der følger den jødiske piges sidste færd efter arrestationen i Holland til hendes kz-død, og tidligere i år kom '*Carl Peter Værnet ... en skæbne*', om den danske læge, der blev SS-læge i Buchenwald, hvor han foretog morderiske hormoneksperimenter på forsvarsløse fanger - uden nogen sinde at blive stillet for retten.

Makwarth fik adskillige nationale og internationale priser herunder LO-Prisen og Det franske Filminstituts "Label" 4 gange. Han modtog Statens Kunstfonds legat i 1998 og årets Robert 2001 (Pigen fra Oradour).

Alligevel havde hans kritiske film ingen let gang til det store publikum, han sigtede mod: de almindelige danskere. Kun en mindre del af hans film blev vist i TV. De antinazistiske film blev vist i udlandet - men ikke herhjemme. Alligevel er de blevet vist og spredt af mange kanaler, gennem foreninger, foredrag, skoler o.s.v.

Hans produktion fastholder og dokumenterer et Danmark og en verden i dramatisk forandring gennem mere end tre årtier, og vil stå som vigtige kilder til vores liv og historie.

Han samarbejdede tæt med en række andre dokumentarfilmarbejdere - bl.a. lydmanden Ole Neumann. I 1999 udsendte han selvbiografien '*Fra Far til fire til Hells Angels*' - En filmmand fortæller. KR

Situationens alvor

Vidste du, at ”venstrefløjen” sidste år fik sit dårligste folketingsvalg siden 1964? Det vidste undertegnede heller ikke, før jeg blev gjort opmærksom på en dybt alvorlig kronik i Dagbladet Arbejderen. Den indledes med disse manende ord:

”Situationen i hele arbejderbevægelsen i dag er meget alvorlig. Folketingsvalget i november sidste år er en afspejling af, hvor dybt problemerne stikker. Venstrefløjen fik sit dårligste resultat siden 1964.”

Hvad skete der egentlig i 64? Egentlig intet særligt. For kronikøren er det ’tiden før ungdomsoprøret og kampen mod Unionen begyndte at slå ind parlamentarisk ...’. Men det var tiden, hvor den moderne revisionisme for alvor slog igennem og raserede den kommunistiske bevægelse på verdensplan og i land efter land forvandlede de tidligere kommunistiske partier til små socialdemokratier, der drømte om fredelig overgang til socialismen, hånd i hånd

med socialdemokraterne, sådan som toprevisionisterne i Moskva forestillede sig det. Nogle få partier og nogle enkelte lande holdt marxismen-leninismens fane højt. Heriblandt og vigtigst Albaniens Arbejders Parti og Enver Hoxhas socialistiske Albanien. For det danske DKP var det begyndelsen til en nedtur, der 25 år senere eliminerede partiet som nogen form for seriøs politisk kraft – selvom det i 70erne havde en kortvarig opblomstringsperiode ...

Det er Jørgen Petersen, formand for den fraktion, der i 1997 kuppede og splittede det dengang revolutionære DKP/ML, der har begået den nævnte kronik om situationens alvor. Den handler selvfølgelig ikke om reaktionens globale offensiv med Bush-administrationen i spidsen. Den handler – endnu engang – om sammenlægning af de revisionistiske fraktioner DKP/ML, KPiD og DKP – hurtigst muligt:

Fraktionsformandens budskab er

Enver Hoxha om det marxistisk-leninistiske parti

De marxistisk-leninistiske partier og proletariatet i de enkelte lande under vurderer aldrig presset fra bourgeoisie og dets ideologi - kapitalismens, imperialismens, socialimperialismens og bedrageriske revisionistiske ideologiers undertrykkende kraft. Dette pres og disse negative indflydelser bliver skadelige, meget farlige, såfremt proletariatets parti ikke fører en beslutsom kamp imod dem og ikke har en stærk organisation og en jernhård proletarisk disciplin, og såfremt det ikke er kendetegnet ved en stålsat enhed i tanke og handling, som udelukker enhver fraktions- og gruppeånd.

Det er derfor, at de marxistisk-leninistiske partier – samtidig med at de hæver deres ideologiske niveau og fører kamp mod revisionisme og den borgerlige ideologis indflydelse – vier deres interne organisatoriske styrkelse på basis af de leninistiske normer og principper den største opmærksomhed. Partiet er og bliver revolutionært, når prøvede, aktive, engagerede, revolutionære elementer fylder dets ræk-

ker. De bekæmper fast de sekteriske og intellektualistiske opfattelser, som hyppigt – under dække af behovet for at optage ’skolede elementer, lukker partiets døre for arbejderne og de sunde elementer fra andre lag fra de arbejdende masser, som ved at være aktive i partiets rækker kan opnå alle de kvaliteter, som må karakterisere det revolutionære proletariats fortrop...

Det marxistisk-leninistiske parti (...) er ikke et parti af ord, men den revolutionære handlings parti. Hvis dets medlemmer ikke er inddraget i konkrete aktioner og kampe, vil det ikke være et ægte marxistisk-leninistisk parti, men kun et marxistisk-leninistisk parti af navn. I givne øjeblikke vil et sådant parti med sikkerhed spaltes i forskellige fraktioner, vil have mange sameksisterende linjer, og vil forvandles til et liberalt, opportunistisk og revisionistisk parti. Et sådant parti er ikke egnet til arbejderklassen, og den har ikke brug for det.

Fra *Eurokommunisme er antikommunisme*, 1978

følgende:

”I 11 - 12 år er der blevet advaret mod at gå for hurtig frem. Nu er tiden inde til at vende argumentet om. Det går for langsomt - ikke for hurtigt.

Kendsgerningerne taler deres eget sprog. Der bliver færre og færre organiserede kommunister i Danmark. Hvis vi ikke samles indenfor en relativ kort tidshorisont står vi i fare for at miste yderligere terræn.

For DKP, KPiD og DKP/ML gælder det at se virkeligheden i øjnene - hovedparten af kommunisterne findes ikke i, men udenfor vores eget parti. Man kan vælge at lukke øjnene for denne beklagelige kendsgerning, eller tage den op som en dristig udfordring.”

Det må kaldes en alvorlig situation: KPiD, DKP/ML og DKP mister medlemmer. Og noget af en indrømmelse fra den ellers altid så optimistisk positive Jørgen.

Den tanke strejfer ham ikke, at situationen for de tre ’kommunistiske’ småpartier er et resultat af det samme, som i 64 førte til DKPs dybe fald: revisionisme fører til splittelse og forfald. Eller at det kan have noget at gøre med deres politik, som de til 95 pct. (ifølge Jørgen) er fuldstændig enige om.

Jørgens hukommelse er kort og skifter efter øjeblikkets behov: I 1991 rejste det dengang revolutionære DKP/ML fra sin kongres parolen om ’samling af de danske kommunister i ét stærkt parti på marxismen-leninismens grund’ for at søge at overvinde årtiers revisionistisk undergravning af den kommunistiske bevægelse. På det tidspunkt, efter ’murens fald’, havde denne ført DKP til kollaps som selvstændigt parti, der programmatisk forkastede selv en verbal bekendelse til marxismen-leninismen som ideologisk grundlag og lod sig opløse i et nyt parti: Enhedslisten, mens den sidste partiformand Ole Sohn fortsatte sin karriere i

SF. KPiD opstod for at bevare/genskabte 70ernes DKP og dets grundlag.

Indtil 1997 afviste hele DKP/ML (Jørgen Petersen indbefattet) at se en sådan samling som blot organisatorisk sammenslutning, en simpel sammen-smeltning, af de eksisterende organisationer og partier, som kaldte sig kommunistiske.

For sådan skabes revolutionær enhed ikke – ved at skøjte hen over principielle forskelle. F.eks. vedrørende strategien for overgang til socialisme, den væbnede opstands nødvendighed, om klasseanalysen, om det kommunistiske partis karakter og opbygning o.s.v.

Samling i et parti på marxismen-leninismens grund forudsatte og forudsætter kamp mod revisionisme og alt revisionistisk arvegods, som er ansvarlig for det globale tilbageslag for den internationale kommunistiske bevægelse, som stod stærkere end nogensinde ved den moderne revisionisme gennembrud internationalt efter Stalins død.

Hverken DKP eller KPiD, som Jørgen Petersen så ivrigt bejler til, har gjort op med deres revisionistiske ideologi, politik eller praksis. Ingen af disse organisationer har lært af katastrofen i Sovjetunionen eller de tidligere socialistiske lande. Ingen af dem har draget revolutionære konklusioner af det fælles moderparti DKPs egen politiske fallit. Begge organisationer er fortsat tilhængere af fredelig og parlamentarisk overgang til ’socialismen’. DKP forkaster åbent marxismen-leninismen. Og hvad KPiD kalder marxisme-leninisme er den officielle sovjetrevisionistiske doktrin fra 60erne og 70erne. Det seneste bidrag til en ’skabende udvikling af marxismen-leninismen’ fra KPiDs side er relanceringen af den gamle revisionistiske klasseanalyse, som gør intellektuelle, fra universitetslærere til journalister, til en del af arbejderklassen.

Derimod har DKP/ML selv ændret sig: Partiet er gledet over på den selv samme moderne revisionismes standpunkter, åbent og utilsløret. DKP/ML opstod og udviklede sig frem til 1997 i kamp mod den moderne revisionisme, i Danmark først og fremmest repræsenteret af DKP. I dag har Jørgen Petersen-fraktionen ’slået en streg’ over denne principielle kamp, hvilket

er ensbetydende med selv at overgå til de positioner, DKP/ML tidligere bekæmpede.

Nu hedder det: ”De danske kommunister (alias de tre småpartier, KR) har en fælles strategisk målsætning. Vi vil opbygge en bred folkelig alliance mod monopolerne for at kunne omstyrte kapitalismen og begynde den socialistiske opbygning”.

DKP kaldte i sin tid (omkring 75) dette for ’det antimonopolistiske demokrati’ og fredelig overgang til socialismen. Det er stadig KPiDs og DKPs strategiske forestilling.

Det revolutionære DKP/ML havde en anden strategi: opbygning af arbejderklassens enhed mod monopolkapitalen og dens stat (Jørgen Petersen glemmer ’tilfældigvis’ kampen mod den borgerlige statsmagt), mod imperialismen, i kamp mod reformisme og revisionisme - og skabelsen af en bred folkelig enhed omkring arbejderklassen. Med det formål at forberede en revolution (en væbnet folkeopstand) for at knuse borgerskabets statsmagt og opbygge et socialistisk Danmark under arbejderne klasseherredømme, proletariats diktatur.

Det er fortsat de revolutionære kommunisters strategi.

Uanset hvor meget Jørgen Petersen udråber de tre småpartier til at være kommunistiske er deres fælles strategi antileninistisk og antikommunistisk.

Men hvad er det så for et parti, Jørgen forestiller sig skal redde den ’alvorlige situation’? På frasernes reserverdelslager for klynk og misinformation har han hentet følgende: ”Situationen forværres af at også fagforeningerne er betydeligt svagere end tidligere. De borgerlige partier begynder at slå rod i arbejderklassen. Kommunisterne er splittede og står ikke som et troværdigt alternativ for den brede del af arbejderklassen. Det er kun et stærkt kommunistisk parti, der kan ændre denne situation. Hvis ikke dette parti skabes i løbet af kort tid, vil arbejderklassen blive slået endnu mere tilbage. Vi har kun en eksistensberettigelse, hvis vi evner at tage denne udfordring op.”

Det er ikke tilfældigt at bortset fra slagordene om ’et troværdigt alternativ’ og et ’stærkt kommunistisk parti’

undgår han en nærmere definition af, hvad det så er.

Det var Lenin, der udviklede den marxistisk-leninistiske partiopfattelse: Det kommunistiske parti er arbejderklassens fortropsparti, et parti, som er i stand til at rodfæste sig i arbejderklassen og lede dens kamp for en gennemførelse af revolutionen med magt, fungere såvel under legale som illegale betingelser. Sådan udviklede de kommunistiske partier sig efter Oktoberrevolutionen i 1917 og denne model udviklede sig i Stalintiden, Komintern-perioden og første halvdel af det 20. århundrede med dens revolutioner og krige og massive kommunistforfølgelse. Sådan opbyggedes de nye marxistisk-leninistiske partier i kamp mod de revisionistiske ’massepartier’, som blev modellen for en lang række tidligere kommunistiske partier efter Stalins død. Enver Hoxha giver bl.a. i *Eurokommunisme er antikommunisme* en udførlig redegørelse herfor – se f.eks. det lille vedføjede citat, som giver nogle grundforestillinger om den leninistiske partiopfattelse.

De tre småpartier DKP, DKP/ML og KPiD har for længst forkastet denne partiopfattelse. Og forkastet den bevidst. Det er simpelthen et røgslør over dette, når Jørgen Petersen skriver:

”Efter DKP/ML’s opfattelse er det af stor betydning, at det kommunistiske parti åbnes op og bringes til at fungere som et masseparti og ikke som et elitært kadreparti. Det må imidlertid ikke betyde, at partiets grundlæggende karakter udvandes.”

De tre partier er allerede vidtåbne og forsøger (helt uden held) at fungere som ’massepartier’, der forgæves er på medlemsjagt uden at forstå, at kvaliteten af partimedlemmerne er vigtigere end kvantiteten, og bestemmende for selve partiets karakter. Det er en del af arven efter det lidt større revisionistiske DKP. Flere linjer og opfattelser sameksisterer i alle disse partier. At slå dem sammen vil ikke skabe et stærkt kommunistisk parti, men blot et lidt større revisionistisk parti. Da ingen af dem er partier for revolutionær kamp, vil et fællesparti heller ikke kunne være det.

Et sådant parti er ikke stærkt, men svagt. Det er ikke kommunistisk, men revisionistisk. Parlamentsfikseret - og dømt til ny fiasko. Klaus Riis

Kunst i Køge

Evelyn Mittmann
Kvindetorso, olie, 2002

Sommertid er
festivaltid. Ferietid og
forlystelsestid.
Men det kan også være tid
for kunst.
Det er det f.eks. i Køge.

10 kunstnere i sammenslutningen Hybrid-gruppen igen i år viser deres arbejder i Udstillingshallen ved Køge Rådhus.

Det er både lokale kunstnere og billedmagere fra hovedstaden: Jørgen Buch, Bent Jensen, Jeff Ibbo, Bodil Juul Jensen, Elisabeth Kiefer, Evelyn Mittmann, Jørgen Møller, Valther Rasmussen, Anita Rørvig og Pia Schjøll.

Nogle af dem vil være dette blads læsere bekendt – som den i DDR opvoksede og uddannede Evelyn Mittmann eller den betydelige politiske maler Jørgen Buch, hvis arbejde og udvikling det altid er værd at følge.

Mittmanns realistiske akvareller og oliemalerier med den store omhu for detaljen, som lokker nye nuancer frem i motiverne frem, er ved at have opnået et betydeligt gennemslag. På udstillingen er der også nogle fine modelbilleder i olie – som den her gengivne 'Kvindetorso'.

Redaktøren af Kunstavisen fanger noget centralt ved hendes kunst, når han konstaterer:

"Evelyn Mittmann har en særlig evne til at finde og indfange motivets væsen, hvad enten det drejer sig om et landskab, en

Jørgen Buch - Pige med
solsikke, oliemaleri, 2001

opstilling, et blomsterbillede eller et nøgenstudie. Med en sikker opfattelse af kompositionen og en lige så raffineret evne til at lade farverne spille op til hinanden kan hun afbilde bølgenes bevægelse når de piskes til skum, en løgplante når den brister i blomst, kaskader af lys spillende på en nøgen kvindekrop eller en konkylies porcelænsagtige overflade."

Anita Rørvig er en anden af de kvindelige kunstnere i gruppen: hun er keramikker og skulptør, og har sin egen tilgang til materialer og former, som giver hendes arbejder et umiskendeligt og let genkendeligt præg – usentimentale og tillokkende.

Jeff Ibbo deltager for første gang i gruppens udstilling. Med en serie spændende erotiske modelbilleder, 'feltbilleder' – langt fra husarkunsten . . .

De fleste af Jørgen Buchs oliemalerier er fra et ophold i Firences forår – bl.a. et pragtbillede af domkirken. Man går aldrig galt med Buch: der er altid væsentlige ting blandt hans nye værker. Et par andre store oliemalerier tåler et gensyn: det store Ikaros-maleri, en foruroligende samtidskommentar, og pragtportrættet af en ung pige med solsikke: datteren Sara.

Som navnet vistnok siger, er Hybrid-gruppen ikke en sammenslutning omkring et fælles program eller en fælles kunstopfattelse, og måske er der ikke mange, der holder ferie i Køge. Men det er værd at lægge vejen forbi – også for kunstens skyld.

Udstillingen er åbent dagligt fra 11 til 17 til og med den 28. juli.

Netavisen

Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Rejsebrev fra Bulgarien

Op til 35 grader i skyggen midt på dagen og indimellem en tordenbyge med et skybrud af regn.

Sort sand og 25 grader varmt vand i Sortehavet. Vi er landet i Burgas, en by ved Sortehavet.

Parløren kommer flittigt i brug; der er ikke mange, der kan andet end bulgarsk, og alle skilte må oversættes, da det er det kyrilliske alfabet, der bruges her.

Det ser ikke ud til, at der kommer mange turister her, for vi kan kun finde et eneste postkort i byen med 210.000 indbyggere. Der er en stor, meget brugt park langs vandet og mange cafeer langs stranden. Om aftenen overværer vi et jubilæumsarrangement for en lokal tv-stjerne, Manou Michailov, der holdes mange taler på bulgarsk og synges mange folkesange med danse til, og til sidst, efter 4 timer, danser alle sammen uden for friluftsteatret.

De fleste huse er forfaldne, og der er tilsyneladende mange fattige og få arbejdspladser. Alting bliver privatiseret i disse år. Forfaldet ses også på en rundtur i havnen.

Vi tager vestpå til Sliven med toget og forsøger at tale med en student, der kan lidt tysk. Bulgarene er i det hele taget et venligt folkefærd. Undervejs gennem lavlandet ser vi mange forfaldne fabrikker, som studenten sagde: Der er jo ingen, der vil købe en nedslidt fabrik, når det bedre kan betale sig at bygge en ny.

I Sliven leder vi efter et sted at sove, hotellet er alt for dyrt. Da vi er ved at opgive, bliver vi kontaktet af en bulgarer. Han har en udlejningsejendom sammen med nogle lastbilchauffører. Den bliver tilsyneladende brugt som alternativt hotel. Om aftenen ankommer 3 turnerende skuespillere og en forhenværende 'wrestling'-mester, der bliver drukket noget hjemmelavet et eller andet, så vi sparer på det, men alt foregår fredeligt, og vi forstår, at der er stor arbejdsløshed, og at udgifter til sportsfolk og kunstnere spares væk.

Efter et besøg i det første større supermarked vi har set, 'Billa', tager vi med

den lokale minibus op i bjergene til Kotel, hvor vi bliver kørt til døren. Her ligger Filip Kutev musikskole, hvor den 23. svensk-danske røde musiklejr finder sted. En hektisk uge, hvor der bliver spillet og sunget fra morgen til aften af de ca. 150 deltagere, mest svenskere. Det spænder fra klassiske moderne værker over jazz, rock, børnekor, big-band, balkanmusik, svensk kormusik til et musikstykke for kor og orkester 'Her og nu', der involverer over halvdelen af lejren. Hanne Rømer har komponeret gennem de sidste 2,5 måneder. Urpremierer bliver en overvældende succes. Vi forventer, at stykket vil blive opført i København og Stockholm senere.

Undervejs bliver der tid til et lille foredrag om byen Kotel. Den har fra gammel tid været det sted, hvor trafikken fra Europa til Istanbul krydsede Balkanbjergene, og har tidligere været en meget stor og rig by, med produktion af uldvarer, især tæpper, samt egetræsvarer, i nyere tid parketgulve. Også den fabrik er nu ude af funktion. Fåreholdet har været på 0,5 mio. I dag er der få fåreflokke og mange arbejdsløse, og byen er skrumpet ind til en lille flække. Befolkningen består ud over bulgarer og romaer af tyrkere og forskellige slaviske folkeslag. Oppe i bjergene bag byen bor der mange ludfattige sigøjnere og andre i forfaldne skure, med et par dyr, udendørs køkken og 'das'. Tiggeri ser vi dog ikke meget til.

Efter en arbejdsuge går turen med bus videre til Veliko Ternavo, hvor vi slapper af med en pragtfuld udsigt over den gamle del af byen, der skræner ned til floden, en biflod til Donau. Dette er Bulgariens gamle hovedstad. Der er ca. 75.000 indbyggere og mange seværdigheder her og i omegnen, så den er fyldt med turister. I den ældste bydel bliver vi kontaktet af Rosa, som har været i dansk tv og lejer værelser ud. Vi beholder dog værelset med udsigten.

Alle steder finder vi henvisninger til og omtaler af bulgarsk folkløse og bulgarsk historie frem til begyndelsen af

sidste århundrede, men ingen steder nogen omtale af det socialistiske Bulgarien.

Lørdag morgen, da vi spiser yoghurt på en skyggefuld trappe et afsides sted, stopper en forbigående op; af talestrømmen forstår vi, at han er forhenværende top-tennis spiller, men nu vil staten ikke længere betale for, at han spiller.

Midt i det hele løfter han armen til nazi-hilsen og siger "Mein Kampf" - derefter kommer en lang smøre, der handler om sigøjnere og økser. Det er første gang, vi er stødt på racismen her.

Efter disse slentredage har vi samlet kræfter, og nu tager vi op i bjergene.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK
København
Willemoesgade 58 E
2100 København Ø
35 43 49 50

Åbningstid:
Tirsdag 13-17.30
Torsdag 13-17.00

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
86 18 40 06
Åbningstid:
Man, ons, fre 14-17.00

Aristokrater og tæger

Først blev Willy Strube grebet med fingrene i kagedåsen. Det handlede om ommøblering af penge mellem SiD, dets benyttede IT-firma og Strubes egne lommer. Det handlede om penge til biler, smykker og forsyning af vin til selvbestaldede vinklubber i toppen af SiD. Willy Strube var ikke en ”Hr.-hvem-som-helst”. Formand for SiD’s magtfulde Industrigruppe og næstformand for CO-Industri, som forhandler overenskomst for 210.000 industriarbejdere.

Strube var en særdeles magtfuld mand, der styrede SiD’s Industrigruppe med en kynisme, der kun kendes blandt samfundselitens øverste top. Hvis man ikke som medlem af Industrigruppens inderkreds slog hædene sammen og bifaldt hans holdninger og handlinger, var man sikker på at blive frosset ud. Ligheden med Brixtoftes metoder er slående.

Han var også kendt som dirigenten fra SiD’s kongresser, der ved hjælp af bureaukratisk juristeri var i stand til at vende de vigtigste beslutninger til topens gunst. Syntes det svært, blev kongressen suspenderet og de socialdemokratiske delegerede banket på plads i pausen., så ”snoretrækket” fungerede.

Strube var også manden, der sammen med hhv. Max Bæhring og Georg Poulsen, i årtier strikkede minusoverenskomster sammen på bekostning af medlemmerne. Netop CO-Industri har været toneangivende for stort set hele det øvrige arbejdsmarked; - heriblandt de tvungne arbejdsmarkedspensionsindbetalinger, hvis formuer de selv samme ledere er med til at forvalte og ”suge” af.

Strubes forbrydelse bestod i, at han blev for grådig. Han manglede ellers ikke noget! Alene hans gage i forbundet kan en almindelig specialarbejder kun drømme om. Hertil skal lægges honorarer, diæter, fri bil, telefon osv.

Det er korrekt, at det samme fænomen er gældende indenfor erhvervslivets spider. Sammenligningen er desværre alt for præcis. Netop derfor bør de faglige aristokrater ikke kun drages til ansvar for deres handlinger; men vigtigst af alt, bør medlemmerne fjerne det snylter-system, som de såkaldte ledere som tæger nasser på.

Faglig kommentar

Oveni hatten kommer de store lettjente penge i form af bestyrelsesposter, hvor frynsegoderne omfatter dyre rejser og andre gaver. Grådigheden blev så stor, at han overtrådte lovgivningen – uden at slette sine spor efter sig. Da han skulle stå til ansvar – overfor retssystemet og ikke mindst medlemmerne, valgte han at slette sig selv.

Nu gælder det Poul Erik Skov Christensen, SiD’s formand, som for år tilbage vandt magtkampen om formandsposten netop mod Strube. Hr. Skov Christensen mangler heller ikke noget! Alligevel har han også haft fingrene i kagedåsen. Det handler om renovering af privat køkken og badeværelse ved brug af fagbevægelsens eget byggefirma J&B, som Skov Christensen selv er formand for. Derved sparede han rundt regnet en kvart million kroner, fordi han på underfundig vis aldrig blev opkrævet for – før end han lugtede lunt. Det handler angiveligvis om fordele ved at ”bevægelsens” internt

smykkefirma og rejseselskab.

Hvorvidt Skov Christensen har forbrudt sig mod lovens bogstav vides endnu ikke; men det er for SiD’s medlemmer heller ikke afgørende. Sagen har nemlig taget en vending, hvor indholdet handler jura. For medlemmerne handler det i første række om, hvorvidt en tillidsrepræsentant for de ufaglærte tjener for meget, når han er i stand til at renovere badeværelse og køkken for tre kvart million kroner.

Her er grundlag for en storm af protester mod dette lag af aristokrater indenfor fagbevægelsen. Her tjener ingen undskyldninger om, at erhvervslivets ledere gør det samme. Med det overforbrug behøves ingen tøven og venten på domstolsafgørelser; men i såvel Strube som Skov Christensen har SiD’s Hovedbestyrelse siddet tilbage-lænet med holdningen: De er uskyldige indtil det modsatte er bevist. En meget stor del af Hovedbestyrelsen har nemlig selv det samme skidt på fingrene. Nøjagtig som de faglige topledere i andre forbund har det.

Det er korrekt, at det samme fænomen er gældende indenfor erhvervslivets spider. Sammenligningen er *desværre* alt for præcis. Netop derfor bør de faglige aristokrater ikke kun drages til ansvar for deres handlinger; men vigtigst af alt, bør medlemmerne fjerne det snylter-system, som de såkaldte ledere som tæger nasser på.

En helt anden ting er så borgerpressens fråden ved afsløringen af Strube- og Skov Christensen-sagen. Det passer fint ind i tidens trend, hvor solidaritet og sammenhold forsøges miskrediteret, hvilket Fogh Rasmussen benytter til sit voldsomme generalangreb på arbejdernes organisationer, rettigheder og forhold.